

Sendebudet

Det var vel en lykkelig tid, I havde sammen; og var det ikke en alt for kort tid? Iriane, den modige Mordrak og alle de andre. Blev I ikke skilt meget hurtigt, og hvorfor? Og hvorfor har du aldrig kunnet finde netop den fornemmelse igen, selv om du har prøvet så meget?

- Undskyld mester, men hvad var vores ordrer?

Den unge mand står i grønligt tøj foran dig, og ser på dig med udtryksløse øjne. Du lader blikket glide ned over ham, og fatter ikke hvordan disse unge soldater kan holde deres støvler skinnende, når de arbejder i en skov. Og hvorfor gør de det? Og hvorfor skal du kommandere rundt med soldater, der går mere op i, om deres støvler er pudsede, end om skovens dyr bliver mishandlet og jaget.

- Fortsæt som før, svarer du fraværende og ser endnu engang op på sendebudet der stadig sidder på sin hest. Du står foran dit telt i skoven. Du kan høre lejrens larm bag dig, træer der bliver fældet, og grene der bliver savet. En vej, tænker du for dig selv, jeg er med til at lave en vej gennem skoven. Det er ikke det forhold, jeg engang havde til skoven, tænker du videre og ser ud på træerne, deres brune stammer, de grønne blade og . . .

trækronerne flyver forbi dig, som du spurter gennem skoven, dine fødder bevæger sig hurtigt og sikkert igennem skovbunden, og du haler ind på dit bytte med hast. Han vender sig om, og ser forskrækket på dig, da han opdager, hvor tæt du er på ham, og du ser, at han trækker en langbladet kniv. Du sagtner farten. Du kender skoven. Du ved, hvor han vil ende, og du bruger din energi med forsigtighed.

Ikke lang tid efter står den sortklædte skikkelse foran en mindre kløft, som dog er stejl nok til, at han ikke hopper ned, og bred nok til at han ikke hopper over. Han vender sig. Pustende. Du smiler grumt, og trækker med en svag lyd af stål dit sværd.

- Du vil ikke slippe godt fra det her, forbandede skovmand! Jeg har vigtige venner, de vil vide, at det er dig. Agenten fra den hemmelige milits, trækker vejret hurtigt og heftigt og tørrer sved væk fra ansigtet med højre hånd.

Du går frem mod ham, og ser til din overraskelse et smil på agentens læber, og for sent vender du dig. Endnu to sortklædte agenter, og den ene peger en ondskabsfuldt udseende armbrøst mod dig.

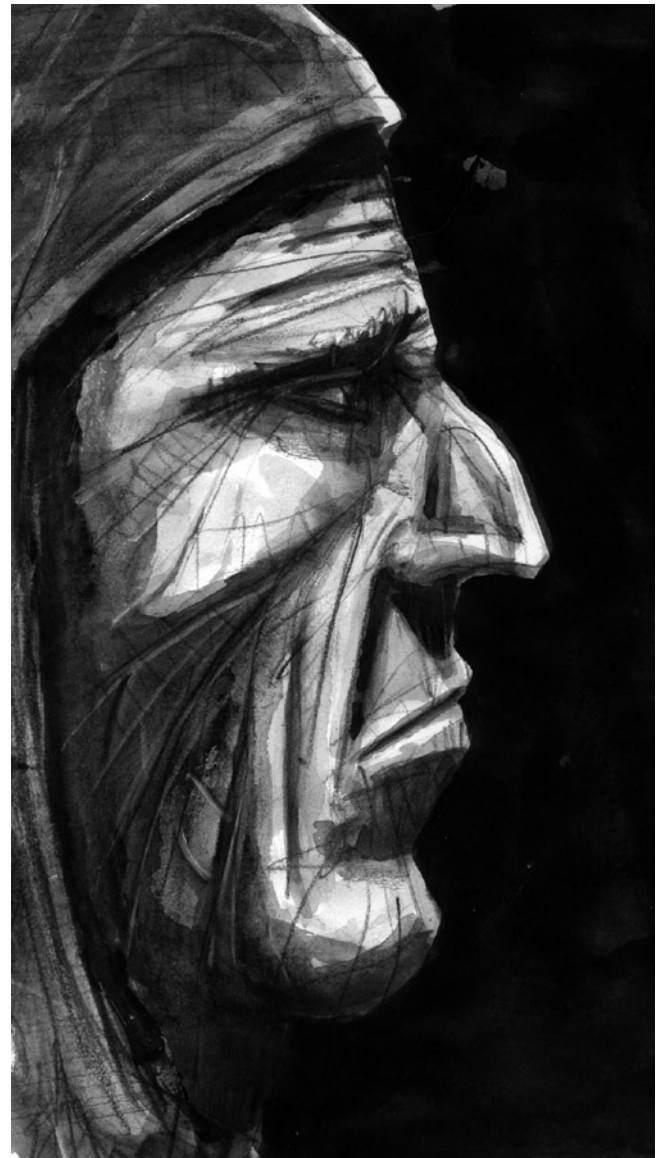
Hvor fanden bliver Iriane og Valar af, tænker du og bider tænderne sammen, og smider dit sværd foran skytten.

- Det var godt forrædder. Kan du også gætte, hvad næste trin er? Skytten smiler selvsikkert.

Du kigger bekymret mod afgrunden, og begynder at svede. Han nikker og gør tegn med armbrøsten, til at du skal gå nærmere til kanten.

- Okay, stop, stop, jeg skal nok sige alt. Jeg afslører det hele!!

Panikken i din stemme er ikke til at tage fejl af, bemærker du selvtilfreds for dig selv. Du overvejer om roden foran

skrænten er stærk nok. Det må den være, og du kan kun stole på, at de andre er, hvor de skal være, og at der ikke er gået noget galt.

Med et nik mod skoven, springer du ud over kanten til afgrunden, og griber med højre hånd fast om roden, som giver sig faretruende. Hurtigt søger du efter fodfæste i skrænten.

- Han sprang sgu, hører du en overrasket stemme, og en der svarer, - Ja, ja lad os nu lige se.

- Du mærker varmen fra eksplosionen på din hånd, og fornemmer, hvordan hårene hurtigt brænder af, mens drønet fra ildkuglen får klippen til at ryste en smule. Sand løber ned i hovedet på dig. De nåede ikke at skribe.

- Er du der Arak, hører du Valar råbe. - Jeg håber han er, der siger han til Iriane med den sædvanlige bekymring i stemmen, og hun fortæller ham, at du har det fint.

Jeg er her Valar, jeg er her mumler du.

- Undskyld herre, men hvad siger De, spørger sendebudet

fra sin hest, og da du ser op, ser du; at det ikke er Valar, men en ung mand, du aldrig har set før. Du rejser dig, langsommere end for et par år siden.

- Du kan få dig et måltid mad ovre i det telt, så giver jeg besked om lidt, siger du, og går ind i dit kvarter, vel vidende, at soldaten tænker, at du er en gammel særling, som burde fratages kommandoen over dine folk. Dine folk!? vrænger du i dit sind, og smiler hånligt.

Teltet er varmt, og fluerne summer rundt. Du sætter dig i din stol og smider med en hurtig bevægelse brevet på bordet, og sukker.

- Nå Celeb, så blev det altså din tur. Så skulle du blive den første af os, der forlod denne verden.

Du ved, at det ikke er unormalt, at gamle mennesker taler med sig selv en gang i mellem; men det generer dig alligevel en smule, når du ikke selv lægger mærke til det.

Varmen får dit hovede til at snurre, og dine øjne til at smerte, og de begynder at løbe i vand . . .

- Hey Arak, hører du en stemme bag dig, og mærker, at der bliver lagt en hånd forsigtigt på din skulder. - Det nytter ikke, at du mister modet.

Du vender dig og tørrer en tåre fra dit øje. Celeb smiler til dig, tørrer mere blod af sit ansigt med en fugtig klud, og ser sig lidt omkring i det dunkle rum.

- Det var ellers et hyggeligt tilholdssted, du har fundet dig, siger han lidt mere munter, end det ser ud til, at han føler sig, og smiler igen, mens han ser afventende på dig.

- Jeg værdsætter, at du prøver at hæve den sørgelige stemning Celeb, men jeg tror desværre, at løbet er kørt. Din stemme er hæs, og du mærker, hvordan tårene igen presser sig på, og du fortsætter ikke.

Celeb trækker en af orkernes dårligt forarbejdede stole ud, ser på den, sætter sig så på gulvet, og folder et stykke papir ud. Det tror jeg ikke at det er. Jeg har en, hvis jeg må sige det, genial plan, som vil kunne redde Iriane, og under alle omstændigheder er hun ethvert forsøg værd!!

Du ser på ham, ser på kortet, som ligner det kort I har haft med hele tiden, men får så pludselig øje på forskellen.

- Hvad betyder de grå streger der, spørger du

- Jo ser du, svarer Celeb med et smil . . .

Teltfligen bag dig går op, og et kort øjeblik forventer du at høre Celebs beroligende stemme, men bliver kun lidt skuffet, da en soldat rømmer sig, og siger: - Vi har problemer ved Vestfolden, Sir.

Du ser kort på brevet på dit bord.

- Så klar dem dog selv!

Sendebudet ser overrasket på dig, men rejser sig hurtigt.

- Skal vi se at komme affsted, spørger du oppe fra din hest.

Baggrundshistorie

Arak var Eventyrer. Sammen med krigeren Mordrak, troldmanden Valar, dværgen Bal, præstinden Miranda,

elverkvinden Iriane, og til tider også den unge tyv Celeb.

Det var en tid, hvor naboriget Vidjeheim var skyld i alvorlige grænsekonflikter, og rygterne om krig gik over landet. Det var en tid med forrædderi, spionage, snigmord, men også stor heltedåd. Arak kæmpede i en tid som spejder for kongen, indtil han mødte Mordrak, Valar og Miranda, og så at de kæmpede for den samme sag som han. Da han var ung som dem, og fattede sympati for de tre unge modige eventyrere, sluttede han sig sammen med dem. Hurtigt kom de to sidste med i gruppen: Bal og den dejlige Iriane. Selskabet var sluttet, og sammen var de helte.

- Det er lissom skide hamrende koldt Arak! Mordraks stemme lyder muggen.

- Ja, en kop varm the ville bare være alle tiders.

Troldmanden blæser varm luft i sine hænder, og ser på dig.

- Og så ville her heller ikke være så mørkt. Miranda rykker lidt tættere på Mordrak.

- Kold stuvning smager grimt. Dværgen ser ned i gryden.

- Stuvning smager grimt. Elveren ser ud i natten.

Du ser på dine fem modløse venner. Kun Iriane ser ikke ud til at være muggen over dit forbud mod bål denne nat men hun har også fordel af at kunne se.

- Okay, hør her. For det første vil det ikke varme videre at tænde et bål her i det fri, for det andet skal man ikke drikke varme drikke, når det er koldt, for det tredje så smager din stuvning grimt, om den er varm eller ej, og for det fjerde, så er mørket det eneste, der yder nogen form for beskyttelse; selv om det ikke nytter noget videre, sådan som I sidder og huler op!! Du ser heftigt på dem, og forventer et større opråb af protester, men kun dværgen mumler et eller andet om en eller anden stuvning. De andre, bortset fra Iriane, som stadig ser ud i natten, kigger lidt skamfuldt ned i jorden, og siger ikke noget.

Stilhed i et kort øjeblik.

- Jeg tror det er lige meget nu, siger Iriane lavt og kommer en pil på sin bue. Mordrak mumler et kort For Helvede da, ruller bagover, mens han trækker sit sværd. De andre er mindst lige så hurtigt væk fra deres oppakning, og står i skovtykningen, da angrebet kommer.

Bålet flammer voldsomt en time senere. Ligene ligger strøet omkring det, sneen rød af blod.

- Nu varer det ikke længe, før forstærkningen kommer, og så kan de se, at de ikke ustraffet angriber vore landsbylys. siger du til de andre, hvis ansigter ser hvide og blege ud i det stærke lys.

I blev viklet ind i vildere og vildere eventyr. I besøgte en drage for at søge om råd, og formåede at blive venner med den, som man nu engang bliver venner med en drage. I infiltrerede et kobbel varulve, hvor du optrådte i forklædning som en venligtsindet varulv, og det lykkedes jer at forpurre fjendens planer om at bruge dem i konflikten mod jeres rige. Ved denne lejlighed reddede Celeb og Mordrak Irianes liv. I opnåede at blive personlige venner med kong William Thelgaard, og at blive fjender med den største og mægtigste troldmand af dem alle. . .

Kulminationen

Da krigen så ud til at være uundgåelig, stødte I tilfældigvis på den oplysning, som I havde søgt længe efter. Det var i de sidste hektiske dage, hvor det så ud til, at sidste øjeblikshandlingerne var ved at gå i vasken, og en voldsom krig måtte komme. Iriane fortalte jer, at hun vidste hvem den store forrædder var. Hun fortalte, at det var kongens rådgiver, troldmanden Zhastir. Det havde I alle svært ved at tro på, men hun var overbevist. Hun fortalte ikke de andre, hvad hun havde set, men da I var alene, fortalte hun det til dig. Hun fortalte dig, at Alan Thelgaard havde afleveret oplysninger til Zhastir, til gengæld havde han fået overdraget en bog, og et pulver, som kongens søn kom i kongens vin. Iriane havde forhindret, at kongen drak den forgiftede vin, og havde fulgt efter Alan, og set, at han sneget sig ned i kælderen, hvor Zhastir holdt til.

- Hvad lavede Alan hernede, spørger Troldmanden Valar lavt, og ser sig omkring.

I har lige tiltvunget jer adgang til Zhastirs kælder, og den første, I støder på, er Alan, som flygter efter at en rasende Mordrak har smækket ham en lussing. Hvad der er mellem de to, er du lidt i tvivl om, men Mordrak ser meget bistert på Valar og siger: - Skulle vi ikke hellere interessere os for Zhastir, og tage os af den lille lort noget senere.

Et kort øjeblik bliver der helt stille, det lader til at alle ved, at Alan har forrådt sin far i en eller anden grad, men hvorfor Mordrak er så påvirket, forstår du ikke.

- Jo, siger Bal, og svinger uden videre parlamenteren sin økse mod en dør, som med bulder og brag falder sammen.

Kampen, der fulgte, blev hård og voldsom. Troldmanden Zhastir var ikke forberedt på jeres angreb, og havde ikke sit forsvar parat. Det var grunden til, at I overhovedet havde en chance. Grunden til at I vandt var, at I ikke vidste, at han var så stor og mægtig som han var, og derfor kæmpede uden frygt. I overlevede alle fordi I havde en så stærk tro på, at I sammen var uovervindelige. Det blev virkelighed. Men det var en grum og hård kamp, og I blev alle mærkede. Du mistede dit gode syn, og dermed din færdighed som den ypperste jæger og spejder. De ting, du så i hans store laboratorium, brændte sig fast på din nethinde, og kan stadig give dig mareridt. Du så fortabte sjæle der skreg deres evige skrig i helvedes flammer, forfærdelige væsener som blot venter på en mulighed for at invadere menneskenes verden

Udseende

Arak er høj, 1.95 m, men ikke særligt bred. Hans skikkelse er stadig rank og lige, og han har en ungdommelig holdning.

Arak går klædt i tøj han selv har forarbejdet fra uld og skind. Derfor bærer det et lidt primitivt præg, men er også smukt i sin enkelthed.

Araks ansigt er langt, og han har en stor, lidt høgeagtig næse. Hans øjne er meget blå og klare, og hans lange lyse hår er næsten hvidt. Det er samlet i en hestehale.

og fortære dem, og ting som om muligt var værre. Da han til sidst forsøgte at flygte gennem et magisk spejl, fik I slået ham ihjel, og væggene begyndte at bløde og fremsige underlige ord. Da mistede I modet, flygtede i al hast, forseglede atter kælderen, og gjorde den til troldmandens grav. Sikrede, at ingen ville kunne komme ind i kælderen igen, så alle de forfærdelige sager var sikret for uskyldige sjæle.

Nu kunne kongen gennemføre sit sidste møde med Vidjeheims regenter. Det blev da afsløret, at det var Zhastir, som havde forsøgt at fremprovokere krigen. Krigen blev undgået, og I blev hyldet som store helte, og kongen takkede jer mange gange.

Efter de forfærdelige oplevelser i kælderen, besluttede I, at det nok var bedst, at I alle tog lidt ferie, og så andre mennesker end hinanden. I kunne mødes igen om et år, blev I enige om; og du drog ud i verden sammen med Iriane.

I kom aldrig til at kæmpe sammen igen.

Hvad skete der så

Arak rejste bort med Iriane, for at se hendes rige og møde hendes folk. På rejsen fandt de to ud af, at det ikke var det samme, nu da der var fred og ro, og det var ved at blive hverdag. De begyndte at gå hinanden lidt på nerverne. Oplevelserne i krigen gik Arak en del på, mens Iriane mere eller mindre glemte dem efter 14 dage. Det endte med, at Arak rejste en anden vej, og de besluttede sig for at se hvad der skete, når de mødtes igen om et års tid. Men der skulle gå mange år, før han så Iriane igen.

Arak rejste vestpå, hvor han blev skovrider. Han havde brug for skovens fred og ro for at komme til sig selv. Årene gik, mens Arak passede på skoven, dyrkede sin urtehave, passede sine får, kartede uld, strikkede tøj til vinteren, garvede skind, jog uvedkommende ud af skoven, røvere og andet rak, og så til, at alt gik som det skulle. Pludselig var ti år gået med at bo i skoven, og han var blevet lidt af en særling, som snakkede med dyrene, og gik i underligt tøj.

Så skete der det, at kongens soldater en dag kom og fortalte, at kongen ville udnytte Araks skov til bedre formål. Træer skulle fældes, og bruges til huse og skibe, og der skulle anlægges marker, hvor der før var skov. Arak kendte skoven bedre end nogen anden, og derfor blev han beordret til at være rådgiver for denne ødelæggelse af skoven, men han ville ikke få nogen reel magt. Han kunne tydeligt mærke, at der ikke var megen respekt omkring hans person, at han blev anset som en særling og eneboer, og at der ikke var nogen som værdsatte ham for hans fortids dåd.

Men så en dag modtog han et brev.

Celeb var død, og det sås gerne, at Arak deltog i bisættelsen, for det havde været Celebs sidste ønske, hans seks venner fra krigen, skulle bære hans kiste. De andre ville altså også være der. Hvis de levede. Han drog afsted.

Profil af personlighed

Arak var allerede som ung meget ansvarsbevidst. Han havde et klart overblik, og en alvor som man oftest så hos store militære ledere. Han forstod det ansvar, som de andre overlod ham, når han skulle lede dem gennem fjendeland, og han accepterede det. Han havde en ide om, hvordan alt hang; at det hele var en stor sammenhæng, hvor dyr, planter og mennesker, samt alle andre racer, burde leve sammen i fordragelighed og fred, og passe på hinanden. Han kæmpede selv med vold, i starten modvilligt. Han kæmpede altid for at forhindre større ondskab, og aldrig fordi han nød det.

Nu er Arak blevet lidt underlig. Han er gammel, og somme tider snakker han med sig selv, og tror at han ser skikkelser fra fortiden. Han er skuffet og desillusioneret, og selv om han ikke vil indrømme det, ser han sit livsgrundlag blive fjernet foran ham, mens skoven bliver kultiveret. Han savner modet og viljen til at gå imod arbejdet, og gøre noget for at bevare skoven. Han hader sig selv for at lade kongens

Udstyr på person

Klædning

- Skindbukser
- Gul lærredsskjorte
- Bælte med fint forarbejdet sølvspænde
- Let skindkappe
- Lange støvler

Læderskede udsmykket med natursten

Langt og slankt sværd af stål

Pung med få mønter

Lædersnor med små sten

Magisk pandebånd der beskytter som en stålhelmet

God langkniv

Udstyr i oppakning

Sovetæpper

Fyrtøj

Magisk elverlangbue, udsmykket med runer

Kogger med 18 pile

4 magiske pile med Mithril spidser

Snor, værktøj til fældemageri og pelsning

Lygte med tællelys

En magisk daggert

soldater voldtage naturen.

SITUATIONEN NU

Du er just ankommet til byen Thelgaard. På vej mod kroen, Den Leende Hest, hvor deltagerne til begravelsen mødes, har du set hvordan byen ligner sig selv. Du kom forbi markedspladsen, hvor grønthandler Borak stod, nu en gammel mand, ved den samme bod, som for 35 år siden. Han genkendte dig ikke.

Den Leende Hest har fået nyt tag, men ellers ligner den sig selv. Der er en del folk indenfor. Du ser en skygge af en ung pige med langt lyst hår og spidse ører. . .

Bal

Arak brød sig rent faktisk ikke om dværgen Bal. Han var lidt bange for Bal, der som den eneste ikke respekterede hans ledelse når han ledede gruppen.

Det lod til, at de andre forstod dette. Bal levede aldrig efter andres regler, og gjorde kun som han selv ville. Og hans økse var stor og skarp.

Men Arak værdsatte Bal, og vidste inderst inde, at hans frygt for dværgen ikke var på grund af Bal, men på grund af hans egen svaghed. Arak har aldrig rigtig tilgivet sig selv for ikke at have været ærlig i sine følelser overfor Bal. Måske var han en smule jaloux på Bal, på grund af de stærke følelser Mordrak nærrede for ham.

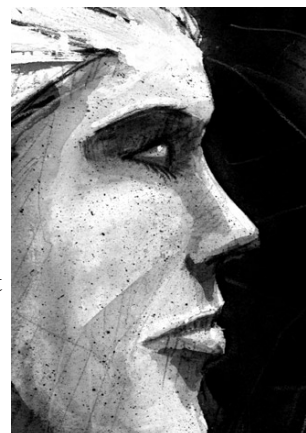
Mordrak

Arak holdt meget af den store kriger Mordrak. Han havde en trang til at beskytte den lidt naive kriger, og det eneste som kunne gøre ham rasende var, når nogen udnyttede eller gjorde nar af ham. Han hjalp ham med mange ting, lærte ham om naturen, om dyrene, og talte aldrig ned til ham, selv når Mordrak stillede dumme spørgsmål, eller når han ikke forstod noget første gang. Måske så Arak Mordrak som en slags bror eller søn for ham.

Iriane

Arak var straks fascineret af Iriane, som havde en medfødt forståelse for alt liv, og i særdeleshed for dyr og naturen. Hun færdedes i naturen om muligt, med endnu større omhu og forsigtighed end Arak selv, og hun gjorde det uden at tænke over det.

Måske var Arak ikke som sådan forelsket i hende, men han var fascineret og tiltrukket, og ikke længe efter de havde mødt hinanden, fandt de sammen, og påbegyndte et til tider heftigt forhold. Arak har aldrig siden været i seng med en pige.

Valar

Valar virkede uden tvivl som den yngste af dem alle. Med sin spinkle skikkelse og lyse klare stemme virkede han til tider fuldstændigt malplaceret, når pilene fløj og blodet flød. Men Arak opdagede hurtigt, at Valar var mindst lige så modig som de andre, og uden hans magi ville eventyrerne aldrig have overlevet.

Arak ved, at Iriane var tiltrukket af Valar, og han forstår hende egentlig godt, for Valar var den mest følsomme og forstående af dem alle.

Men der var noget ved Valar, han ikke kunne klare. Valars manglende respekt for naturen, som gjorde at Arak i bund og grund ikke brød sig om hans væsen. Men måske var det bare, fordi han var ung.

Miranda

Arak havde det til tider lidt svært med Miranda, for hun var stærk i troen på sin gud. Arak kunne ikke overbevise hende om, at en gud ville være ligeglad med, om man brændte noget røgelse af eller ofrede et dyr; men at det gjaldt om at respektere Livet og de guder, der var. Han syntes, hun levede efter nogle rigide regler, som satte grænser for, hvordan hun kunne leve, og det ville ingen gud have glæde af. Ellers holdt Arak meget af Miranda, da han fandt hende charmerende og

underholdende, og hun havde det dejligste lille skæve smil.

Et Brev

Det er sgu da alligevel ved at være lang tid siden, og når det føles som værende lang tid siden for dig, så må det næsten være en menneskealder siden at du skiltes fra dem. Og hvorfor skiltes I. Så vidt du husker, var I lykkelige og alt så ud til at kunne lade sig gøre for jer. I havde evnerne, talentet og viljen til at gøre en forskel og opnå hvad i stræbte efter, men I smed det bort. . .

Sveden, som bliver kold på din pande, løber ned i øjet på dig, og med en hurtig bevægelse tørrer du dråberne væk, og stirrer på den store stenvæg foran dig.

Larmen omkring dig er øresønderrivende.

Stenstykker hvirvler i luften, hakker svinger, bor borer sig længere og dybere ind i bjerget, og dampmaskinerne hvæser og pruster, og sender flere hundrede grader varm damp ud i klippehulen, mens dværgene hamrer store jernkiler ind i bjerget som ryster og vander sig under jeres voldsomme angreb på dets indre.

De står på stilladser, står i huller, sidder i maskiner, hakker, hamrer, borer, sveder, arbejder, udhuler bjerget for de rigdomme det indeholder.

Kun en står uarbejdsom. Kun een står og tænker, tænker på noget andet end malm, guld og stål, tænker på. . .

Solens stråler varmer din overkrop. Du ligger på engen med din trøje som hovedpude, med fødderne i det kølige rindende vand. Lærkerne synger over dig, fluer summer rundt, og en gang i mellem hører du en græshoppe spille på violin.

- Hej Bal, nu skal du ikke forgifte kilden vel, hestene står sgu og drikker af vandet.

- Årh, så hold da kæft, jeg ligger og sover, mumler du, og hører Mordraks dybe latter, som bliver akkompagneret af Valars mere lyse stemme, som også griner, og de begynder at hviske sammen.

Du smiler for dig selv, vel vidende at de er ved at brygge en eller anden plan sammen. Måske vil de forsøge at vælte dig i vandet, eller hælde vand i hovedet på dig.

De lusker sig nærmere. Du kan kun høre Mordraks store støvler, men så kommer Valar med et lille fnis, og du kan ikke lade være med at smile.

- Han har opdaget os Mordrak, meddeler Valar, og du ser op på dem begge, som står og ligner et par drenge, der er blevet taget i at rive i bedstefars skæg. Mordrak står og ser på dig, som han stadig overvejer, om han bør gennemføre sin plan, og med et lille kast med hovedet meddeler han Valar et eller andet, og før du ved af det er de over dig.

Du kæmper bravt, ved ikke helt hvad der er der sker, men pludselig ligger I alle i den lille bæk, efter at I har rullet rundt i græsset, slået, bidt og kradset hinanden.

- For helvede da Bal. Mit tøj er pissevådt, råber Valar mens han usikkert rejser sig.

Du vil sige et eller andet til ham, men du ser på Mordrak der er ved at brække sig af grin og kan heller ikke selv holdet latteren tilbage.

- Hold op hvor er I nogen store helte, hører i Miranda sige oppe fra det træ hun sidder i, og hun deltager i latteren. . .

- Så kom dog for helvede i gang din dovne Mørkedværge!!

Stemmen rammer dig som en piskesnert, og du ser din arbejdsleder stirre ondt på dig fra hans lille tårn, og du griber din hakke, og begynder som en ren refleks at arbejde igen.

Senere sidder du i dit lille kammer, oplyst af et enkelt tællelys. Du hører de voldsomme ventilatorer i det fjerne, ellers er der ikke mange lyde her midt inde i bjerget. Du sidder og ser på det brev, du modtog i morges, og som fik dig til at tænke på solen, og på den gang hvor du ikke kun svang en hakke, en gang hvor der ikke var kvoter der skulle opfyldes og metalstøv i dine lunger, engang hvor. . .

Øksen skærer igennem røgen, som hvirvler op, du fører den med voldsom kraft, begge hænder omkring det kunstfærdigt udformede skæfte, mærker hvordan det næsten er øksen, der

trækker dig frem

- Aaaaa. . .

mærker hvordan øksen hurtigt mister al sin fart, og al dens kraft sender det tunge blad langt ind i varulvens indre, og det blå stål bliver rødt af blod.

- aaaaa. . .

Dit brøl overdøver varulvens dødsskrig, der med et voldsomt ryk trækker sig fri af din økse, forsøger at springe væk

- aaaaaa. . .

før den falder om på jorden med dit stål dybt begravet i dens store behårede hovede, som nu ligger kløvet

- aaaahhhhh. . .

i en blodpøl der langsomt bliver større.

- Baaal, hjælp mig, hjælp, hjælp for helvede

hjæææaaaaahhh. . .

Stanken af bæstets blod og af røgen, dit eget skrig og ulvens dødsråb der stadig lyder i dine ører, hører du råbet bag dig, hører Celeb råbe om hjælp, ser den anden varulv gennem flammerne, ser den stå bøjet over ham, ser hans arme forsøge at afværge dens lange kløer, som vil rive hans brystkasse op og blotte de bløde indvolde.

Skriget som nu overdøver alt er Celebs.

Du tøver ikke et sekund, du vender dig, svinger øksen i en arm, svinger den hårdere end du nogensinde har svunget den før, og slipper den så med et højt skrig, den flyver gennem luften, gennem flammerne fra bålet, rammer Celebs banemand i brystet og slynger den langt væk, hvor den bliver liggende med den gamle kampøkse dybt begravet i sig.

- Pis, pis, pis, mumler Celeb, mens han langsomt prøver at rejse sig, men skvatter om i sit eget blod, og bliver liggende og trækker vejret dybt.

- Rolig knægt. Du har klaret det som var værre, siger du til ham, og trækker din økse fri. - Du skal ikke bekymre dig. Jeg skal nok redde dit skind endnu en gang, du ved at. . .

jeg holder af dig din skøre knægt, mumler du, og opdager til din store overraskelse, at du sidder ved dit lille stenbord og græder, mens du holder brevet om Celebs død hårdt i din højre hånd. Tårerne vil ikke holde, før du beslutter dig for, at drage til Thelgaard, og følge Celeb det sidste stykke vej på denne jord, før du har besluttet dig for at drage tilbage til det, som du ikke har set i så mange år, de mennesker, de venner, du ikke har set siden din ungdom.

Baggrundshistorie

Som ung dværg var Bal sammen med menneskene i menneskenes samfund, i en af deres byer, Thelgaard, hvor han gik til hånd som smed, men gik og kedede sig, lige indtil han en dag så en meget meget smuk elverkvinde.

Han gik op og forærede en sølvbroche, og fortalte hende at hun var smukkere end Mithril. I fandt straks ud af, at I gik godt i spænd, og du introducerede hende for din gode ven Mordrak, og til gengæld introducerede Mordrak jer for tre af hans venner, og sammen skulle I seks blive de største helte i Norden i nyere tid.

Det var ikke nogen rolig tid i det gamle kongerige Thelgaard. Der var alvorlige konflikter med naboriget Vidjeheim, og det blev en tid med fanger i skumle, dryppende fangehuller, skrig om nåde fra torturkældrene, spioner som kørte deres dobbeltspil med ynde, grænsesammenstød og overfald på grænsebyer, overfald på uskyldige civile, en tid hvor truslen om storkrig lå som en overhængende fare. Men det var også en tid med store eventyr, heltebedrifter og hurtig rigdom, en tid hvor modige og talentfulde unge eventyrere kunne opnå guld og berømmelse på kort tid, hvis de var villige til at ofre, hvad der skulle ofres.

I startede som en slags uafhængige spioner, som infiltrerede Vidjeheim for at skaffe så mange oplysninger som muligt. Det var næsten den farligste karriere I havde som eventyrer, for menneskene var meget unge og ingen af jer havde videre erfaring.

Aftenen er for længst faldet på. Byen er stille. Handelsfolk går med deres vogne og kærre, kører dem hjem for at gøre dem klar til endnu en dag på markedet.

I rider gennem hovedgaden. Langsomt.

En hund løber forbi jer. Gør af hestene, og du mærker hvordan det store dyr bliver nervøst under dig. Det ville ikke undre dig, hvis hesten pludseligt besluttede sig for at spæne afsted alt hvad remmer og tøj kunne holde, med dig hængende skrigende på ryggen, mens Arak ville råbe et eller andet om, at du ikke skulle vække opsig.

- Hva' griner du af, spørger Mordrak og ser fornøjet på dig. Du drejer hovedet, sender et kort blik mod Arak, som ser sig alvorligt omkring, vender dig mod Mordrak og siger henkastet: - Ikke af noget bestemt. Jeg er vist bare i muntert humør.

- Så tror jeg sgu at du er den eneste, siger Mordrak tilbage, og I vender jer om, og ser på de fire andre, som enten ser bekymrede eller bistre ud.

- Ja for Satan dog, hvor vi bare ikke vækker opsigst hva?, siger du halvhøjt, så du er sikker på, at de andre også hører det, især Arak som rider bagerst for at have et godt

Særlige dværgefærdigheder

- Stedsans under jorden
- Kan se i svagt lys
- Meget kraftige knogler, brækker sjældent
- Varmeudholdende

overblik. Der er ikke langt tid til at mørket falder på, og udgangsforbudet træder i kraft.

Arak rider op på siden af jer og siger: - Okay, jeg har fattet det. Hold udkig efter en passende kro, så vi kan komme væk fra gaderne. Og vælg en kro, hvor der ikke er en masse soldater! Arak sender jer et lidt anstrengt smil, og lader sig atter sakke lidt agterud.

I rider langsomt videre.

- Den kro ser meget fin ud, bekendtgør du til Mordrak og rider derover.

- Og du tror ikke at soldaterne kommer her, hvisker Mordrak til dig.

- Det ved jeg sgu ikke Mordrak, men ved du hvad? Jeg har på fornemmelsen, at vi kommer i problemer i den her skide by, lige meget hvor vi overnatter, så den her kro, kan være lige så god som enhver anden.

Du havde desværre, men selvfølgelig, ret. I fik hurtigt problemer, da kroværten, som straks gennemskuede at der var noget galt, sendte bud efter soldater. Kroværten var den første som faldt for din hånd, men blev ikke den sidste i en lang og udmattende kamp, hvor I kun med nød og næppe undslap.

Jeres eventyr blev hurtigt vildere og vildere. I besøgte en drage for at søge om råd, og formåede at blive venner med den, som man nu engang bliver venner med en drage, I infiltrerede et kobbel varulve som fjenden forsøgte at få på sin side, og I overbeviste dem om, at det var bedst om de ikke deltog i striden, og her fik du også godt brug for at svinge din økse. Havde det ikke været for dig, og din medfødte evne til at færdes under jorden, er der ikke tvivl om, at de andre havde faret vild i de indviklede hulesystemer, hvor ulvene holdt til.

Du spurgte engang i mellem dig selv, hvorfor du egentligt engagerede dig så meget i menneskenes sager, og du kom frem til, at det var fordi de havde brug for dig, og at de mennesker du havde meget med at gøre, værdsatte dig, og det du gjorde for dem. Du var noget.

Kulminationen

Da de endeligt så ud til at krigen var uundgåelig, opdagede I seks, helt præcist elveren Iriane, hvem der var hovedmanden bag det forræderi som blev udført mod kongen.

Hun fortalte jer aldrig hvad det var hun havde set, som havde overbevist hende, men hun fortalte jer alle, meget oprevet, at hun nu vidste, at det var Troldmand Zhastir, kongens rådgiver, som var fjenden i egen lejr, og at I ikke havde lang tid til at bekæmpe ham. I bevægede jer hurtigt ned i hans kælder, hvor I aldrig havde været før, på vagt, for I vidste ikke hvad der ventede . . .

Med lange faste skridt går du ned af den mørke gang. Du

Udseende

Bal er en ret høj dværg. Han er 1.65 og meget bred. Hans kraftige overarme står godt til den svulmende brystkasse, som giver ham lidt af en tøndeform.

Bals skæg er blevet længere end det var for 35 år siden. Det er flettet, og er stadig flot og rødt, men hans hud er blevet bleg, præget af ikke at have set meget sol de sidste mange år.

Hans ansigt er blevet rynket, men er dog stadig ansigtet hos en yngre dværg. Hans næse er endnu ikke stor, og hans tænder er fine og hvide.

hører stemmer der taler ophidset sammen. Mordrak er lige bag dig kan du høre.

I er inde i Zhastirs kælder. I har endnu ikke stødt på noget videre mistænkeligt, men der er ingen vej tilbage nu. I har brudt ind på troldmandens enemærker, og om så han er skyldig eller ej, må I kæmpe mod ham.

- Bal, for satan, lad os nu lige vente på de andre. Bal, Vent!! Du kan høre Mordrak sætte i løb, og han kommer op på siden af dig. I er nået til en trappe. Der er mørkt dernede, og der lugter alt andet end almindeligt.

- Det nytter ikke, vi begynder at tænke os om nu Mordrak, svarer du den store kriger, i et stille og afklaret tonefald.

- Det er nu eller aldrig. Hvis vi giver Zhastir tid, vil han slå os, men hvis vi skynder os, kan vi overraske ham.

- Hvor ved du det fra?, spørger Mordrak. Stemmerne bag jer lyder højere, I kan høre Arak råbe noget. Miranda når op til jer, og ser på jer begge.

- Jeg ved ikke hvor jeg ved det fra, men jeg er sikker på, at det er rigtigt. Kom, lad os gå, så må de andre følge trop, hvis de vil. Du vender dig mod trappen og tager det første skridt, med øksen fast i dine næver, forberedt på at møde din død.

Ingen af jer døde i kampen mod Zhastir. Ikke at det ikke var tæt på. I slog den onde troldmand, men ikke uden omkostninger. Kampen var hård og de ting du så den nat i hans kælder, har du aldrig helt kunne fortrænge. Du husker ikke mere nogen detaljer, men du kan stadig ryste af skræk, når du tænker på de ting i oplevede i hans forfærdelige kælder.

Du mistede noget af det livsmod du havde så meget af, og den glade og ubekymrede dværg, kom aldrig tilbage. Den blev foran døren til Zhastirs laboratorium, og du har tænkt på, om prisen for at det gode sejrede, var for stor for dig.

Men I dræbte ham, og I begravede ham i hans skumle kælder.

Konflikten mellem Thelgaard og Vidjeheim kunne komme til en ende. Uden troldmandens indblanding, kunne Kong William Thelgaard forhindre krigen, og der blev atter fred.

Hvad skete der så

Efter kampen i kælderens, besluttede I jer for, at det var tid til at holde ferie. Nu havde I været på farten i næsten to år. I havde muligheden og tiden til at slappe lidt af, og måske komme lidt væk fra hinanden og se andre mennesker. Så I aftalte at holde et års ferie, og når det år var gået, skulle I mødes i Thelgaard, og drage ud på nye eventyr.

I kom aldrig til at kæmpe sammen igen.

Du var lidt træt af, at de andre ville holde pause. Du havde fået blod på tanden, og ville gerne i gang med det samme. Du havde en fornemmelse af, at hvis du holdt en for lang pause, ville det være svært at komme i gang igen. Da Iriane og Arak hurtigt forlod Thelgaard, og Miranda gjorde det samme, besluttede du dig for, at drage et smut hjem, og se hvad der skete i bjergene.

Da du kom hjem var det stadig som en håbefuld ung dværg, som bragte en pæn pose guld, og en masse mod med sig. Guldets forsvandt hurtigt, og du satte dig i gæld. For at undslippe denne gæld, tegnede du kontrakt som minearbejder i et år, for at betale din gæld tilbage. Du kom til at arbejde 34 år i minerne. Det begyndte stille og roligt at gå ned af bakke for dig. Du mistede lysten til at drage ud i verden igen. Du var fanget som minearbejder, og selv om du blev alvorligt syg, og du nu hoster slemt af minestøvet i dine lunger, fortsatte du.

Først da du modtog brev om at din gamle ven Celeb var død, huskede du pludseligt din ungdom, hvor du var en helt. Udrettede store gerninger, og havde mod på hvad som helst. Og du drog afsted mod Thelgaard, efter at have været borte i 35 år.

Bals personlighed

Bal var i bund og grund et muntert gemyt. Han så altid det positive i ting, og kunne nærmest brokke sig på en positiv måde. Han så intet formål i at surmule og være ærgerlig over alle de ting som gik galt og som var trælse, men foretrak at se de positive ting i livet, og glæde sig over dem.

Bal var også en følsom sjæl, men vreden og ilden i ham var ikke svær at vække. Og når den først blev tændt, så var der ikke det som Bal stoppede for.

Han havde ingen respekt for nogen autoriteter, men havde heller ikke nogen egentlig foragt for dem. Han fulgte dem, hvis han mente at det var fornuftigt, og gjorde noget andet, hvis det faldt ham mere naturligt. Det kunne give visse problemer, når Kong William beordrede ham og de andre til at gøre noget.

Man kan sige at Bal blev knækket, da han kom tilbage til dværgenes samfund. De tvang ham til at indordne sig under autoriteter, og i forsøget knækkede de den stakkels dværg.

Udstyr på person

Klædning

- Blå skindbukser
- Høj rød lærredsskjorte
- Bælte med voldsomt stålspænde
- Tung skindkappe
- Korte sorte læderstøvler

Stålkse i bæltet

Magisk smedehamme, også i bæltet

Pung med alt for få mønter

Pandebånd af flettet sølv

Udstyr på kroen

Sovetæpper

Fyrtøj af meget høj kvalitet

Forskelligt smedeværktøj

Lygte med olie

Dværg ringbrynje

En meget god stålhakke

Mordraks magiske sværd Mithlim

Han er nu mere modløs og slet ikke så munter som han var engang. Han er blevet trist og en smule melankolsk, men forsøger dog stadig at se det positive i tingene. Han forstår, hvad der er sket med hans liv, og han vil ikke blive ynkelig over det. Hvis nogen får ondt af ham, kan han blive meget hidsig.

Situationen nu

Det er et par dage siden du ankom til Thelgaard. De var en kort rejse, og først nu er du ved at vænne dig til, at du ikke mere er i bjergminerne omgivet af dværg, og at du selv bestemmer hvad du vil gøre.

Din hosten er blevet en del bedre, men er stadig slem. Du ved at du kun har få år tilbage at leve i, måske blot måneder.

Du har indkvarteret dig på kroen Den Leende Hest, hvor gravøllet også skal afholdes.

I din oppakning har du det magiske sværd Mithlim, Mordraks sværd, som han gav i din varetægt, så du kunne skærpe og forbedre det. Du fik aldrig afleveret det til ham, for du mødte ham ikke igen, men nu har du chancen.

Du har færdedes lidt i den travle by, som ligner sig selv på en måde, men på en anden måde er helt forandret. Selv om det kun er 35 år siden at du kæmpede mod tre skeletter i den lille park, så forekommer det dig næsten at være noget som du blot har fået fortalt, og aldrig selv oplevet.

Og når du rider forbi kroen, hvor du og Celeb blev taget i at snyde med terninger, så ville du ikke tro dine egne øjne, hvis du så bjælken hvor din økse lavede et voldsomt hak.

Det føles næsten, som var det i et andet liv.

Det er ved at være tid til gravøl.

Iriane

Bal kom meget godt ud af det med Elveren Iriane. De havde en god forståelse for hinanden, da de begge var outsiders i et menneskesamfund.

Bal mødte Iriane, før han mødte nogen af de andre, og de to havde en enkelt nat sammen, som de aldrig gentog. Ikke fordi det ikke var interessant, men mere fordi de begge vidste, at det ikke ville være godt for dem, og at de var grundlæggende forskellige, men Bal holdt/holder meget af Iriane.

Arak

Arak kunne mere Bal kosteligt. Han var så alvorlig og så ofte meget sort/hvidt på tingene, og det kunne Bal slet ikke stå for. Uden at ville det, kom han ofte til at provokere og tirre Arak en smule, især når han ledede gruppen. Bal havde ikke noget imod at Arak ledede gruppen, men Arak kunne have svært ved at forstå, at han bare ikke ledede Bal, at ingen andre end Bal ledede Bal, så når Arak sagde, at alle gik til højre, så kunne Bal gå til venstre, hvis han mente at det var bedre. Men ellers så var Arak vist bare en frustreret ung mand, som mente, at han bar verdens ansvar på sine alt for smalle skuldre. Bal undrer sig stadig lidt over, hvad Iriane så i ham.

Mordrak

Bal var/er meget gode venner med Mordrak. Han fik hurtigt et nært forhold til den store, naive menneskekriger, for Bal kunne fornemme, at Mordrak er god som dagen er lang. De havde en vis forståelse for, hvordan den anden tænkte, og i kamp kom dette til udtryk ved, at de aldrig gik fejl af hinanden og var et fænomenalt team.

Bal følte et vist ansvar over for Mordrak, da Mordrak på nogle punkter havde svært ved at passe på sig selv. Mordrak kunne lokkes til meget og var ikke svær at narre, og Bal fandt sig ikke i, at der var nogen, som udnyttede Mordrak på nogen måde.

Miranda

Bal vidste udmærket at Miranda var forelsket i Mordrak. Det vidste Mordrak tilsyneladende ikke. Mange gange overvejede Bal om han skulle blande sig, men kom frem til, at det var en sag mellem Mordrak og Miranda.

På visse punkter syntes Bal, at Miranda var ligeså dum og fjollet som Mordrak kunne være det. Hun var så forvirret omkring sine følelser og var så bange for dem, at hun aldrig fik fortalt Mordrak, hvordan hun følte. Bal havde nærmest ond af hende, for hun havde så lidt selvagtelse, at det næsten gjorde ondt. Hun var en meget sød og god pige, men også en meget sårbar pige.

Miranda har reddet Bals liv flere gange med sine helbredende evner. En enkelt gang for længe siden, forsøgte Miranda at forføre Bal i en brandert, men Bal lagde pænt den frustrerede pige i seng.

Valar

Troldmanden Valar var en skæg fætter. Han mindede en del om Bal selv, og Bal havde indtryk af, at Valar heller ikke respekterede nogen autoriteter, men han skjulte dette, og manipulerede sig frem til, at det blev som han gerne ville have.

Bal fandt Valars magi ganske fascinerende, og kom ret godt ud af det med troldmanden.

En due med et brev

Åh ja, det var dengang, du var sammen med menneskene. Det er jo også ved at være længe siden. Måske havde du næsten glemt alt det, der skete dengang, men nu kommer minderne hurtigt tilbage. Selv om du troede, at de ville gøre ondt, gør de kun ondt, fordi det er mindet om en lykkelig tid, som for længst er forbi, og som ikke kommer tilbage. Men du er da vel mindst lige så lykkelig nu, som dengang.

- Hvad tænker du på??

- En ung troldmand, jeg engang kendte. Et menneske. Og de ting, vi lavede. Du taler stille, og du mærker, hvordan gråden trænger sig på. Du forstår ikke helt, hvorfor du er lige ved at græde, men det gør så ondt, at du ikke har tænkt på Valar eller nogen af de andre i så mange år. Hvordan kunne du glemme dem?

- Elskede du ham? Eldorn ser over på dig uden jalousi, en følelse han lykkeligvis ikke forstår, men med et interesseret blik, som om han synes, det er spændende at høre noget om din fortid, som han ikke kender til.

Træets blade skærmer for solen, og kun enkelte solstråler når ned igennem det tætte løv, ned til de store grene, hvor I sidder. Den stille vind, der får bladene til at rasle, mærkes kun som et meget blidt kærtegn mod huden. Der er ikke andre lyde end smådyrene i træet og et enkelt blad, der en gang i mellem rasler ned, langt ned på jorden under jer. Du følger et af disse blade med øjnene, et brunt blad, et døende blad, der er på vej mod jorden. . .

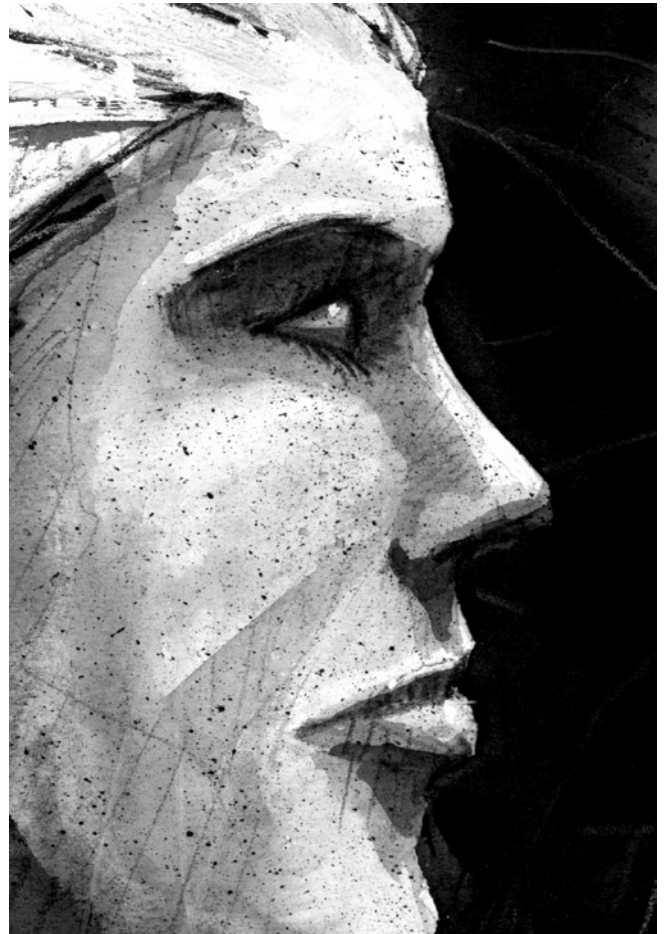
Valar sidder og vipper på stolen, læser i en stor bog, som han møjsommeligt har slæbt med på hele rejsen. Du fascineres over hans øjne, som må være meget gode for et menneske, siden han kan læse ved det svage lys. For en gangs skyld virker der fredfyldt i de ellers uhyggelige huler, hvor varulvene holder til. Denne del af systemet burde være sikkert og afspærret for varulvene. De andre holder vagt, så du tillader dig også at slappe lidt af.

- Hvad læser du? spørger du Valar, egentlig mest bare for at komme til at snakke med ham.

Han løfter sit blik og ser på dig med hemmelighedsfulde øjne, og smiler det lidt skæve smil, som om han ved et eller andet, som du ikke ved. Det smil, som både gør dig lidt usikker og og lidt genert, det smil som du finder fascinerende, fordi han er det første menneske, du har mødt, som kan få dig til at føle sådan.

Et kort øjeblik sidder I bare der og kigger på hinanden.

Da han ser dine øjne ændres og dine muskler spændes, hører han samtidig lyden bag sig. Du kan se i det korte øjeblik, at han har affundet sig med, at han skal dø; og da det store pelsede væsen, som har sneget sig af sted i skyggerne, springer på ham og flår i hans krop, kommer han ikke med et eneste udråb. Den eneste lyd, der undslipper ham, er et svagt gisp, da varulvens klør flår hans side op,

og sætter tænderne i hans skulder.

Du når ikke at tænke over, hvordan du kunne undgå at opdage ulven, men reagerer præcis så hurtigt, at du forhindrer bæstet i at rive hans hovede af.

Du svinger dit lange slanke sværd med voldsomhed og præcision. Blodet damper.

Da varulven ligger ved siden af ham, som en nøgen ung mand, ser du ligheden mellem dem, disse to døende unge mennesker. Mens du fortvivlet ikke ved, om du skal rende til Miranda efter hjælp, eller selv forsøge at redde Valar, ser du de to se på hinanden, deres blikke uden had..

Du redder Valar, og varulven dør.

- Elskede du ham Iriane, spørger Eldorn igen, du hører hans stemme, som kommer den langvejs fra, men vender dig mod ham.

- Jeg ved ikke, om jeg elskede ham. Måske elskede jeg at være sammen med ham, og de andre, som vi rejste med, men jeg tror ikke at. . . Du ser, at Eldorn ikke hører rigtigt efter, men har fået øje på en lille fugl. Han peger på den for at du også skal se den, og smiler entusiastisk og ubekymret til dig. Hans sind er ikke til at høre om mennesker, tænker du.

I kravler ned fra træet, og bevæger jer gennem skoven.
- Jeg var med i en af menneskenes kampe, siger du uprovokeret, mens I bevæger jer mod træhytterne. Eldorn ser på dig. - Det er der også andre elvere, der har prøvet i tidens løb, siger han, og trækker på skuldrene, som om det ikke betyder noget videre for ham.

- Jeg slog mennesker ihjel, fortsætter du.
- Min broder har også slået mennesker ihjel. Mennesker, som ville vores skov og os ondt. Det er ikke særlig lang tid siden, at der kom tre mennesker rejsende ind fra øst, som medbragte mange heste med kurve, og de begyndte at. . .
- Jeg er ligeglad med din bror ELDORN, næsten råber du til ham. - Hører du ikke efter, hvad jeg siger. Jeg har levet sammen med menneskene, jeg har spist deres mad, jeg slog ihjel sammen med dem, jeg hjalp dem. Jeg var sammen med et menneske, og jeg fødte HANS barn!! Tårerne kan du ikke mere holde tilbage. I al den tid har du ikke fortalt nogen om, hvad der skete i de få år du var væk fra stammen. I al den tid har du aldrig fortalt nogen om dit barn, der døde så kort tid efter hans fødsel, og det gør ondt at høre dig selv sige det.

Jeg vil IKKE høre det, råber elveren ved siden af dig, og hans øjne bliver mørke. Jeg vil ikke høre det Iriane!

- SÅ KAN DU FANDÍME BLIVE FRI!!

Du løber grædende, rasende ud i skoven.

- Hvorfor græder du Iriane.

Celeb står ved siden af dig. Du havde ikke hørt at han var gået ind på dit værelse, og lidt forskrækket vender du dig mod drengen, som rækker en hånd ud mod dit ansigt. Han sætter sig på hug foran dig.

- Dine tårer er perler. - De er smukke. Han stirrer på dit ansigt, og løfter en tåre over på sin negl, og holder den op mod stearinlyset, som oplyser det lille værelse. Du er fascineret af hans fortryllelse og den uskyldighed, som pludselig er over ham. Du forstår ikke, hvordan det kan være den samme dreng, som for få timer siden har slået fire soldater ihjel, uden at de fik den mindste chance for at overgive sig, eller bare forsvare sig.

Han vender sig atter mod dig og spørger: - Hvorfor græder du Iriane, og ser på dig med de mørke, insisterende øjne.

- Jeg græder, fordi jeg har slået et liv ihjel, svarer du, og spekulerer på, om han forstår, han som har taget så mange liv i en så ung alder.

- Jeg forstår dig Iriane. Var det første gang??

Du nikker.

- Jeg græd også første gang. Han drejer blikket og ser ind i flammen. - Det gjorde ondt, og jeg var bange for, at jeg aldrig skulle glemme det, og jeg ville så gerne sige undskyld til ham, og fortælle, at det slet ikke var min mening.

- Ja, siger du, overrasket over, at Celeb rammer præcis, hvordan du har det. - Det er sådan, jeg har det. Jeg vil sige undskyld, jeg vil have at vide, at det ikke gør noget, jeg vil gøre det om!!

- Der er ikke meget at gøre, Iriane. Den eneste trøst, jeg kan give dig er, at det bliver nemmere næste gang, og gangen

efter det.

Du ser ind i hans øjne, og et kort øjeblik forekommer det dig, at denne unge mands øjne er ældre end dine flere hundrede år gamle øjne, og du gyser.

Grædende sidder du i skoven. Du har fortalt din hemmelighed til en fra stammen. Kender du Eldorn ret, vil han berette hvad han har hørt for Høvdingen, og han kan kun gøre en ting. Han kan sende dig bort fra stammen! Du undrer dig over, hvorfor du fortalte Eldorn, hvad du gjorde. Måske ønskede du at blive sendt bort. Måske ønskede du at slippe væk fra harmonien, freden, eftertænkksomhed, den smukke musik, de smukke elvere, og gense noget af den beskidte, men spændende, verden som du engang snuste til. Du husker budbringerens ord, og undrer dig over, hvordan Alan Thelgaard har kunnet overbringe en besked til dig. Jeres skov ligger flere hundrede kilometer fra Thelgaard, og det er over 30 år siden, du sidst har haft kontakt med menneskene. Men beskeden er nået frem under alle omstændigheder. Du ved, at Celeb er død, og at han har ønsket din tilstedeværelse ved bisættelsen, som noget af det sidste, før han døde. Du husker Arak, som du delte lege med flere gange, og som du troede, at du elskede. Du husker forvirringen omkring dine følelser for Valar, som du ikke troede at du elskede, før du var skilt fra ham, og du husker Celeb. Du husker, og ser hans øjne foran dig og ved, at du vil vende tilbage til menneskenes verden.

Baggrundshistorie

Iriane er en elverkvinde. Hun er over 200 år gammel, men regnes for at være en ret ung kvinde i elverøjne. Hun har boet i den samme elverstamme næsten hele sit liv, et sted hvor tidens gang ikke betyder meget, et sted hvor man ikke ældes, og hvor et år ikke er lang tid. Et sted som er langt væk fra menneskenes forhastede, voldsomme og voldelige verden. Langt væk fra deres stræben efter rigdom, magt og ære. Et harmonisk sted, hvor man lever i forståelse med naturen, og lever af skoven sammen med dyrene. Men Iriane forvildede sig ud af skoven. Det var ikke i lang tid. Det var kun et par år, men det var nok til at blive en levende legende, tid nok til at opleve større eventyr end nogen anden elver i hendes stamme. Tid nok til at elske og blive elsket, og tid nok til at knytte et udødeligt væsen til en

Særlige evner

Som elver kan Iriane ting som er ud over det normale

- Hun behøver kun meget lidt søvn
- Udholder kulde og varme
- Bliver kun sjældent træt
- Hører bedre end mennesker
- Ser bedre end mennesker
- Bliver ikke syg

verden, som slet ikke hører hende til.

Du kom til Thelgaard. Der mødte du en dværg. Han forærede dig en broche af sølv da han mødte dig, og fortalte dig, at du var meget smuk. I besluttede jer straks for, at der intet var til hinder for, at en dværg og en elver kunne blive venner, ja faktisk skete der lidt mere mellem jer, end at I sluttede venskab. I elskede sammen den første nat efter I havde mødt hinanden, en elskov som ikke gentog sig, da det ikke skulle være jeres skæbne.

Sammen med dværgen Bal mødte du troldmanden Valar, præstinden Miranda, krigeren Mordrak, den høje, lyse jæger Arak, og tyven Celeb. Bal kendte Mordrak, og den første aften du tilbragte i deres selskab på en lille underlig kro, gik det op for dig, at du havde fem venner, som accepterede dig, og fandt dit selskab sjovt og underholdende. Du havde aldrig i din lange levetid oplevet noget lignende, og du blev meget fascineret af de dødeliges verden.

Det vakte en gang i mellem problemer, at du kom fra en helt anden kultur. Du blev ret overrasket over mændenes reaktion første gang, du lagde alle dine klæder for at bade i en flod. Du lærte dog hurtigt, at nøgenhed ikke var noget naturligt for menneskene, og at det var passende at skjule visse dele af sin krop, sørgeligt nok ganske interessante dele af kroppen.

I blev spioner for kong William Thelgaard, og sammen drog I ind i et fjendtligt rige. Du følte dig næsten mere som menneske end som elver, og kun dine ører og dine specielle træk afslørede dig.

- Her er vel ligeså godt som ethvert andet sted, argumenterer Bal, som allerede har sat sig godt til rette i en komfortabel stol, med benene smækket op på bordet. I andre står stadig og ser jer lidt omkring, en smule tvivlende omkring kroen. Stemningen er lidt trykket, men så sætter Mordrak sig også ned.

- Ja, Bal har sgu' da ret. Lad os slå os ned, i stedet for at rende rundt i den skide by, mere end nødvendigt, siger han halvhøjt, sætter sig demonstrativt ned, og ser på jer andre. Ud af øjenkrogen bemærker du, at den snuskede krokvært følger grundigt med i, hvad I foretager jer, han skuler decideret efter Mordrak, da han omtaler byen. Men da Valar og Miranda sætter sig med et suk, ser du over på Arak, som trækker på skuldrene, og I sætter jer også.

Stilhed omkring bordet. Miranda sidder som sædvanligt og ser på Mordrak. Valar sidder og ser tankefuldt ud i luften. Bal ryger heftigt på sin pibe, og du lader en hånd glide over hans skulder, og smiler opmuntrende til ham. Ingen af jer er særligt trygge ved situationen. I er langt inde i fjendeland, og en emsig indbygger kunne nemt finde på at stikke jer.

- Det er ellers en hyggelig kro hva'!! siger Valar og smiler demonstrativt til de andre.

- Ja, man får sør' me lyst til at bestille noget mad, fortsætter Mordrak i samme overspændte tonefald.

- Det ville bare være dejligt, hvis der ville komme nogen og

Udseende

Iriane er højere end menneskekvinder, omkring 1.85, og hun virker endnu højere med hendes store gyldne hår. Hendes hud er lys og uden en eneste plet eller fejl. Irianes grønne øjne er store og mandelformede, og hun blinker sjældent. Hendes læber er fyldige og bløde, og hun smiler ofte, så man kan se hendes hvide lige tænder.

Hun er en smule spinklere end mange mennesker, men hendes krop er smuk og veltrænet. Hendes ører fortæller tydeligt at hun er af elverslægt, for de er høje og slanke.

tage imod vores ordrer, falder Miranda ind, og alle ser op på krokværten, som står, og lader som om han ikke har hørt noget, mens han skumler ned i nogen bulede krus. Kun et enkelt andet bord er optaget, og der sidder fem mænd, som ikke snakker sammen mere, efter I er kommet ind.

Mordrak, Bal og Miranda begynder at snakke stille om, hvilket forfærdeligt sted det er, mens du lægger mærke til, at Miranda forsøger at gøre de ting, Mordrak holder af. Du sidder og får helt ondt af pigen, for det lader ikke til, at Mordrak fatter en brik. Arak holder øje med resten af kroen.

Du får pludselig en ubehagelig fornemmelse af, at dette ikke vil gå godt, og at der vil ske noget ubehageligt i kroen, og at det ville være det bedste, hvis I forlod den. I det øjeblik du skal til at åbne munden, står krokværten foran jer med et skævt smil og spørger: -Og hvad ønsker de herskaber så??

Du havde ret i at det blev et ubehageligt krophold. Kort tid efter at have spist, opdagede Miranda, at soldater nærmede sig, og det udviklede sig til en voldsom kamp. Både Valar og Mordrak var lige ved at miste livet, og kun held og dygtighed forhindrede dette. I slap væk efter en heftig kamp og en længere flugt gennem byen, og efterlod jer mange døde fjender.

I starten af konflikten var I en slags avancerede spioner. Du og Arak fungerede som spejdere, og du var uden tvivl den bedste bueskytte i gruppen. Men hurtigt blev jeres eventyr vildere og vildere. I infiltrerede et stort kobbel varulve, som holdt til i et uoverskueligt hulesystem, hvor Mordrak og Celeb reddede dit liv, og du reddede Valars. I dræbte en stor del af dem, og tvang de resterende til at forlade området. I mødte en stor drage, som I blev venner med, efter at I havde foræret den Nordens største rubin. I besøgte Dødsriget for at søge oplysninger fra en død mand. I blev venner med selveste Kong Thelgaard, og I gjorde jer til fjender med den mægtigste og farligste troldmand i hele Norden. Og det var på grund af dig. . .

Kulminationen

Da alt så ud til at gå galt, da krigen så ud til at være uundgåelig, tropperne stod overfor hinanden, opdagede du, hvem der var forrædderen i jeres lejr.

En mørk aften ville du aflægge visit hos kongen, og fortælle ham, hvad I senest havde erfaret på jeres eventyr, og samtidig forsøge at løfte hans humør en smule.

Stille som du er, blev du ikke hørt af de to personer, der stod foran døren til kongens gemakker og hviskede sammen. I skjul af skyggerne betragtede du dem, og så med dit skarpe syn, at det var troldmanden Zhastir, kongens rådgiver, og kongens søn, Alan Thelgaard, der stod i mørket. De hviskede meget stille, men ikke stille nok, og det gik hurtigt op for dig, at Zhastir var ved at forklare, hvordan Alan skulle forgive sin far, så han ikke forpurrede deres planer.

Du så chokeret, hvordan Zhastir overlod en pose med et pulver til Alan, før han med et lille puf sendte ham afsted. Alan så på pulveret, og smilede så et højst ubehageligt smil, der fik det til at gyse i dig.

Du forhindrede Alan i at forgive sin far.

Uden at spilde megen tid, fortalte du de andre, at Zhastir var ude efter kongen. Du ville ikke udlevere Alan, da du ikke vidste, om han var blevet forledt af Zhastir, eller om han virkelig var blevet ond. Du fortalte ikke andre end Arak, hvad du havde set, men forklarede dem, at du var meget sikker i din sag, og de troede på dig.

Dværgen Bal drejer hovedet og ser på jer andre.

- Nu da vi er her, og vi er brudt ind i stodderens kælder, burde vi så ikke bare finde ham og få ham ned med nakken? Bal venter ikke på svar, men træder over dørresterne, som ligger splintret på gulvet foran jer, efter nærkontakt med

Udstyr på person

Klædning

- Stramme bukser af rødt skind
- Løs, lidt flagrende grøn silkeskjorte
- Bredt bælte med stort ben spænde
- Jakke af underligt, smukt elverstof (rustning)
- Pandebånd med grøn ædelsten
- Let kappe af stærkt gråt klæde

Elverlangsværd i en let metalskede
Smykker

Udstyr på kroen

- Ekstra tøj, kjoler, skjorter, bukser, undertøj, jakke
Langbue og kogger med 15 gode pile
Lille skrin med korn og frø fra elverskoven
Taske med små urtæsker
- Helbredende urter
 - Søvndyssende urter
 - Giftige urter
 - To flasker helbredende salve. Fra gamle dage

hans økse.

Du ser Mordrak smile skævt, et smil du kender som tegn på, at der ikke er vej tilbage, og at han har taget Bals udfordring op. Han lader til at have glemt det ubehagelige møde med Alan for lidt siden, men du har ikke glemt det blik, han sendte knægten, og den nedværdigende lussing, han gav den unge kongesøn.

- Kom Mirand, siger Arak stille, og tager fat i din arm, og begynder at gå efter Miranda og Mordrak som følger Bal. Et kort øjeblik føler du, at Valar er lige ved at standse Arak, ikke for at standse ham, men for at standse dig, og du standser.

- Hvad er der?, spørger du, efter at have vendt dig. Du vil gerne videre, men ikke så længe Valar ikke følger jer. Han tøver. Arak tager endnu en gang fat i din arm, og trækker let i dig.

- Så slip mig da, vrisser du irriteret, og trækker din arm til dig med en hidsig bevægelse, pludselig træt af hans klæben op af dig og evindelige berøring.

- Jeg tror vi burde overveje hvad det er vi gør, siger Valar stille, og ser på dig med et meget alvorligt blik. - Zhastir er farligere, end I tror, og jeg er slet ikke sikker på . . . Valar bliver afbrudt af et råb, der kommer længere nede fra gangen, det lyder som Bal, men det lyder ikke som et kampråb, mere som et skrig af smerte.

- Så kom dog for Satan, råber Arak og sætter i løb. Valar bliver stående. Alt i dig råber at du skal komme de andre til hjælp, men du kan ikke gøre det før Valar er med. Hvis Valar ikke er med, er der intet håb. Du ser på ham. Hverken bedende eller tiggende. Det er hans beslutning. Du kan se, at han også ved, at de andre ikke har en chance uden ham.

Han sætter i løb sammen med dig.

Kampen mod Zhastir blev voldsom og meget ubehagelig. I udkæmpede den i hans laboratorium, men til tider var du i tvivl om, hvorvidt du befandt dig i et rige befolkede med dæmoner fra dine egne mareridt, eller om du simpelthen var død. Zhastir nøjedes ikke med at kæmpe med ild og lyn, som Valar gjorde, han gik ind i jeres sind, og forsøgte at vinde over jer der.

Heldigvis var der ikke megen frygt og forbehold i jeres tanker. I gik ind med det ene formål, at bekæmpe Zhastir, og heldigvis vidste I ikke på det tidspunkt hvor mægtig og farlig han var. Det var det Valar havde en ide om, og derfor tøvede han.

Din rolle i kampen var vigtig, for Zhastir benyttede sig af mange magiske tricks og ubehageligheder, og ikke mange af dem bed på dig. Dine pile stak ham flere gange, og som den eneste kom du ud af kampen uden mange fysiske mén.

I vandt. I slog ham med jeres tro på kærlighed og håb, og I slog ham med jeres mod.

Da han modtog sit banesår, døde han ikke, som mennesker plejer at dø. Hans krop begyndte at ryge og vride sig, og væggene talte til jer, og blødte tykflydende blod, og alting rystede.

I forseglede kælderen efter jer, og gjorde den til Zhastirs grav.

Kong William Thelgaard blev dybt taknemmelig, og uden Zhastirs forpurrende indblanding, lykkedes det endelig at få forhandlet en fred.

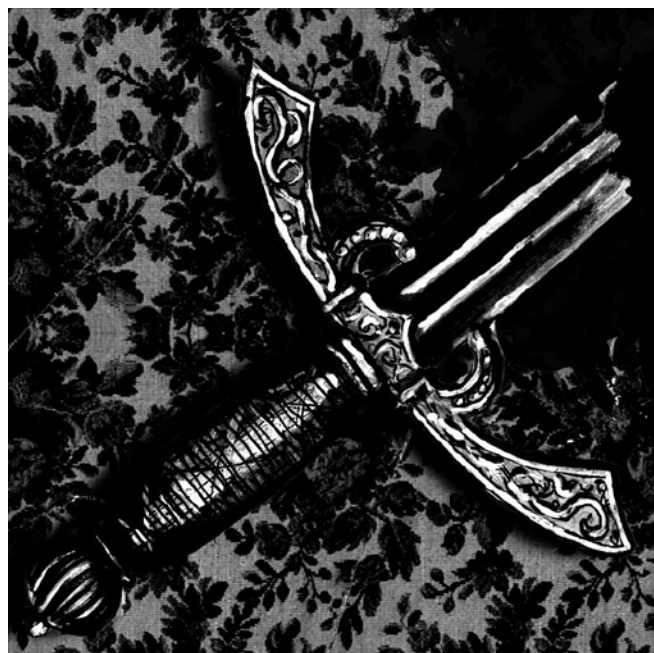
Hvad skete der så

Efter de voldsomme hændelser i konfliktens sidste timer, besluttede eventyrerne sig for at holde lidt fri. Det var blevet lidt for meget her til sidst.

Arak foreslog, at han og Iriane rejste mod hendes skov, da han et dybt ønske om at møde hendes folk. Iriane var en smule afventende, for allerhelst ville hun have inviteret Valar med, og fortalt Arak, at hun ikke syntes, at det var så spændende mere. Men Valar var så opslugt af at læse i nogle bøger, at hun kom til at sige ja.

Meget hurtigt efter kongens fest til ære for eventyrerne, drog de afsted. Iriane havde på fornemmelsen, at Valar ikke var videre glad for det, der skete, men han sagde ikke noget, så hvad var der at gøre.

Kort tid efter afrejsen, besluttede Arak sig for at blive i en skov, de rejste igennem. Om han havde fornemmet Irianes følelser, eller ikke selv gad mere, ved hun ikke, men de sagde farvel.

Iriane rejste hjem. Helt alene fødte hun en søn. Det var hårdt for Iriane, og endnu hårdere var det, at han døde på rejsen hjem. Iriane kunne ikke redde ham.

Hun fortalte aldrig nogen om, hvad hun havde oplevet, for hun vidste at hendes handlinger var nok til at ekskludere hende fra stammen. I dens øjne ville hun have en uren sjæl, som ikke kunne leve sammen med slægten.

Det viste sig, at de havde ret.

Situationen nu

Du er ankommet til Thelgaard for et halvt døgn siden, og du har indkvarteret dig på kroen Den Leende Hest, hvor I også holdt til for 35 år siden. Du har holdt dig for dig selv den tid du har været der, og været lidt bange for at være tilbage i menneskenes verden.

Du har mødt Valar. Han er blevet gammel, men han har stadig de samme isblå klare øjne, de lange slanke hænder som aldrig kærtegnede din krop. Du følte en underlig fornemmelse af tiltrækning og frastødning da du så ham.

I har snakket en smule sammen på kroen. Mest om at han nu er overhoved for en af de mægtigste troldmandsloger i Norden, og at det er godt at se hinanden.

Nu er det tid til at ære Celeb ved at drikke gravøl for ham, og du er lige gået ned i krostuen.

Bal

Et eller andet sted elsker Iriane dværgen. Uansvarlig og uimponeret af næsten alt. Der var ikke det som kunne gøre Bal bekymret, eller få ham til at opgive håbet. Han var optimist, samtidig med at han kunne gå og brokke sig og det holder hun af.

Iriane elskede med ham, lige efter I havde mødt hinanden. Hun har aldrig været sammen med en elsker der var bedre end ham. Han var mere følsom, end Iriane havde troet muligt, og heftigere end nogen elver eller menneske. Han var hendes ven.

Arak

Det viste sig hurtigt at Arak var meget glad for Iriane, og da hun var villig til at indlede et forhold, blev han næsten helt overrasket. Iriane gjorde det ikke fordi hun elskede ham, men fordi han elskede hende. Iriane kan godt lide kærlighed, og der gik intet af hende, ved at modtage hans. I bund og grund syntes Iriane, at Arak var en lille smule kedelig, han var ansvarsbevidst og fornuftig, men lidt for alvorlig.

Han var smuk når han grinte, men det var alt for sjældent. Når han var glad, kunne hun mærke hans smukke sjæl.

Arak ved intet om sin døde søn.

Mordrak

Mordrak er en bøffel, men en ret god og dejlig bøffel. Han er lidt dum, men han havde hjertet på rette sted, og det kunne Iriane godt lide ham for.

Han var et rodehoved når det gjaldt hans egne følelser, og Iriane forsøgte flere gange at hjælpe ham, når han ikke forstod hvad der foregik oppe i hans store hovede, men måske skræmte hun ham mere end hun hjalp ham. Iriane har haft sin del af småskænderier med Mordrak, for han havde et lidt trælst syn på kvinder en gang i mellem, og mente at mændene skulle klare ærterne. Men han var nu en smuk muskuløs ung mand, og havde det ikke været for Miranda, havde hun været fristet til at forføre ham.

Valar

Valar var mærkelig. Han var ikke som andre mennesker. Iriane var både tiltrukket og bange for ham. Han er det eneste mennesker som hun har været lidt bange for at inlade sig i et venskab med, og hun var ikke bange på hans vegne, men på hendes egne, og for hvordan han kunne sår hende. Iriane var simpelthen bange for, at han ville afslå hendes kærlighed, for det ville have gjort ondt.

Iriane ved nu at, hun var forelsket i ham. Den eneste gang hun har været rigtigt forelsket.

Miranda

Miranda minder Iriane om Mordrak. Typiske mennesker. Forvirrede og i disharmoni. Miranda troede at hun var i heftig harmoni med sig selv og sin gud, fordi hun var præstinde, men hun rodede rundt i sin karma og i sine følelser. Hun elskede Mordrak, men kunne ikke finde ud af at sige det. Iriane fandt Miranda værende en lille smule jaloux og manipulerende en gang i mellem. Alligevel forsøgte Iriane at hjælpe Miranda så godt som hun kunne.

Et brev fra Thelgaard

Det var lykkelige tider dengang, og det er forfærdeligt længe siden. I kunne gøre alt. Jeres muligheder var uendelige, og måske misbrugte I dem. Måske troede I, at lykken ville holde fast ved jer, lige meget hvad I gjorde. I dig, i den alvorlige jægersmand Arak, den stovte dværg Bal, troldmanden Valar, den mystiske elverkvinde Iriane, og den modige og pragtfulde Mordrak. Men I holdt ikke fast i hinanden.

Regnen falder stille udenfor. En svag blæst får de store, men lette, gardiner til at bevæge sig, og lyden af dråbernes slag mod terrassen udenfor, er det eneste som høres, ud over en enkelt påfugls vedvarende og skingre skrig.

Så hører du en dør smække et sted i det mægtige hus, og en kort overgang hører du en, der går. Det er hushovmesteren, kan du høre. Så er der atter stille. Du sidder lidt med lukkede øjne og lytter til regnen, åbner dem så, og ser lidt på brevet, og lader atter lyden af regnen fylde dig, forestiller dig dråberne . . .

og du mærker en dråbe ramme dit ansigt. En lyd skal lige til at undslippe dig, og du mærker en hurtig hånd over din mund, og en stemme tæt på dit ansigt der siger: - Shhh, ikke en lyd Miranda. Stemmen er så lav, at du kun lige opfanger den, men du ved, at det er den unge Celeb, som har lænet sig ind over dig. Han lægger en hånd på dit bryst, mærker dit hurtigt bankende hjerte, og stryger dig let over håret, og du mærker hvordan du slapper mere og mere af.

I sidder i mørket, i kælderen, over jer hører du fodtrin og gulvbræddernes knirken, og lys, der skinner igennem, og danner stråler igennem luften, r stråler igennem luften, som bliver tydelige at se i det hvivlende støv. Endnu en dråbe blod rammer dig,, og du ved, at det ikke varer længe, før de opdager Mordrak. Han er lige over jer, i det store skab, og han er såret. De er mindst fem, og der er flere udenfor. Du vil vriste dig løs for at hjælpe Mordrak, når de opdager ham, men Celeb holder dig fast.

- Her er for stille, lyder en stemme pludselig, og du kan høre, at det er en af soldaterne.

- Ja, ja, søg nu bare det hus igennem, det er altså tilladt ikke at være hjemme, og der er mindst femten huse mere i gaden, som skal gennemses.

Stille begynder du at bede en bøn. Du beder en bøn til din gud, om at troldmanden Valar må redde jer. Du beder så indædt, du overhovedet kan, og hvis ikke Iriane havde holdt dig for munden, ville du have bedt højt.

Et brag lyder et stykke derfra, råben udefra, og solater der tramper i gulvet, mens de løber ud for at se hvad der skete. Du hører råb om en eksplosion, og der lyder til at være et øjebliks forvirring. I samme øjeblik tumler Mordrak ned af trappen, og smider sig på gulvet, mens han holder sig i siden, hvor blodet stadig strømmer ud. Du reciterer bønnen og begynder at helbrede ham.

- Kaldte Fruen, lyder en stemme bag dig.

Du holder straks inde med den bøn, du end ikke var klar over, at du havde påbegyndt.

- Nej, nej, der er ikke noget, svarer du hurtigt.

Det var en af dine tjenestepiger, og hun lukker hurtigt døren bag sig, uden at sige mere, og der bliver atter stille.

Det er længe siden, du har bedt. Det er længe siden, du forlod din orden. Du var dengang en ung kvinde, men selv om det er mange år siden, kan du stadig fornemme vægten af den tunge cirkel omkring din hals. Du kan huske de fleste bønner, du lærte, og en gang i mellem tror du, at du stadig kan føle din gud et sted i dig, og tror så, at han ikke har forladt dig, fordi du forlod ham. Som du forlod de andre.

- Jeg tager af sted med Valgor! Din stemme lyder fast og sikker, syntes du, men alligevel kommer det til at lyde forkert. De andre ser på dig, der er ingen, der siger noget. Der er ingen, der rigtig ved, hvad der skal siges. For tre dage siden var Valar draget afsted, og selv om I var blevet enige om, at drage hver til sit i et stykke tid, føles det forkert. Du bliver endnu engang i tvivl, om det er det rigtige, du gør, men Valgor er en rig og mægtig mand, og han elsker dig, og han . . . han . . .

Mordrak ser på dig. Du kan se, at det gør ondt dybt inde i ham, og det gør ligeledes ondt i dig. Han åbner munden for at sige noget, ser ud, som om han ombestemmer sig, og

siger: - Så må du have en god rejse, og ser bort fra dig. Du får tårer i øjnene. Du ønsker, at han ville sige noget andet, og det ønsker han også, men du vender dig om på hælen, og går din vej.

Du ser på brevet og får tårer i øjnene, som du hurtigt tørrer bort. Om det var tanken om afskeden fra de andre og fra Mordrak, der fik dem frem, eller om det var beskeden om, at Celeb var død, ved du ikke.

Timerne går. Du tænker. Skal du drage afsted eller skal du lade som om, du aldrig har fået brevet. Muligheden for, at det vil komme til at gøre ondt, er stor; men måske hellere en smerte, end den ligegyldighed, dit liv har været præget af de sidste mange år. Og nu efter Valgors død, hvad er der så. De andre betragter dig som værende gammel og besværlig. Du er ikke mere husets frue, du har ingen pligter og intet ansvar, ingen venner og ingen fjender.

Det er længe siden, du har redet, men du kan stadig sadle en hest.

- Jamen Frue, hvad er det dog De gør? Staldrensen lyder bestyrtet.

- Jeg forlader jer for en kort stund, men jeg vender nok tilbage, svarer du kort.

- Jamen, det kan De da ikke. Vent, Nej. Herre, Herre hun stikker aaaaaf! Hans hysteriske råben om hjælp får dig til at grine, mens du sætter hesten i galop. Det er år siden, du sidst har hørt din egen latter.

Baggrundshistorie

Du var eventyrer og præstinde for gudinden Tymora, gudinden for lykke og held. Sammen med dine to venner, krigeren Mordrak og troldmanden Valar, begyndte I, i en tid med grænsekonflikter, spionage, forrædderi, skumle planer og megen lusk, at kæmpe for jeres konge, og hvad han troede på. Hurtigt sluttede jægeren Arak, dværgen Bal og elverkvinde Iriane sig til jer, og den unge tyv Celeb, var også med på eventyr enkelte gange. Jeres rige var i dyb konflikt med naboriget Vidjeheim, og det var ved at udvikle sig til en voldsom og ødelæggende krig, trods jeres konges ønske om at bevare freden for enhver pris. Der var voldsom brug for hjælp, og I trådte til som spioner og soldater, og rejste ind i naboriget for at undersøge, hvad der virkelig foregik. Var rygterne om, at de allierede sig både med orker og drager sande, eller var det falske rygter, spredt for at intimidere jeres folk.

- Men det er altså ikke kun maden, der er noget i vejen med på denne kro, vedbliver Mordrak.

Tænker du aldrig på andet end mad, din bøffel, har du lyst til at spørge ham, for her sidder du og er martret af vigtige spørgsmål, og kan slet ikke finde ud af, hvordan du føler. Du kan ikke snakke med ham, og I er i øvrigt afsted på en vigtig og farlig mission; og vil Arak ikke synes, at du er en tåbelig, ung pige, fordi du lader følelser få så stor betydning, og

hvorfor skal det hele også være så dumt!! Du ser ned i bordet i et kort øjeblik, men bliver hurtigt nødt til at sende ham et kort blik, der stadig gør lidt ondt.

- Jooo, maden er da ikke noget at råbe hurra for, fortsætter Valar, og stikker til sit kød, inden han fortsatte, og jeg vil give Mordrak ret i, at her virker uvenligt.

En tåre glider ned af din kind, Mordrak rejser sig, et kort øjeblik tror du, at han vil gå hen til dig, og lægge sine arme omkring dig, løfte dig op, se dig dybt ind i øjnene og sige. . .

- Nåå, men nu går jeg sgu' lige ud og pisser!! Mordrak går med faste skridt ud af bagudgangen. Valar følger krofatters blik, som følger Mordrak, og ser på Arak, som også har set det. Endnu en tåre rammer bordet. Iriane ser det, men inden der kommer flere, rejser du dig også. Du tror, at du vil følge efter Mordrak, men husker så på, hvorfor han forlod bordet, og stormer i stedet for ud af hoveddøren, som du smækker efter dig.

Aftenluften er kølig, og der er stille i byen, og du går omkring gadehjørnet og stiller dig i en skygge. Stille...

Soldater, der hvisker. Sniger sig langs muren. Mange. På vej mod kroen. Du er hurtigt tilbage, åbner døren, Mordrak tilbage, ser på dem.

- Soldater. Mange!

Kampen blev lang, og intens. Mange døde og sårede fjender blev efterladt, inden I forsvandt ad den brusende flod.

Konflikten med nabolandet blev optrappet, og der blev hårdt brug for dine bønner og dine evner som sygeplejerske. I starten holdt du dig i baggrunden, når det blev farligt, men efter at du forelskede dig i Mordrak, forlod du kun sjældent hans side i kamp, og du blev drak, forlod du kun sjældent hans side i kamp, og du blev en habil og dygtig sværdkæmper. Men din vigtigste opgave udførte du, når kampen var overstået, og dine venner lå med blødende sår, knækkede knogler og brudne pander. Tymora var på jeres side, og hjalp jer alle godt. Når de takkede dig, indprentede du, at de skulle takke Moder Tymora.

Jeres eventyr blev mere og mere voldsomme og vilde.

I var ude på mange spændende rejser, så fantastiske steder, besøgte den største drypstenshule for at finde en sagnomspunden eneboer, blot for at finde ud af, at han havde været død de sidste 30 år, og at hulerne nu var beboet af ånderne fra en gruppe dværge. I infiltrerede og nedkæmpede en bande varulve, hvis leder havde allieret sig med fjenden, og du var med til at blive venner med en stor og mægtig drage, som I søgte hjælp hos. Den blev vist nok en lille smule forelsket i dig, for den forærede dig et magisk halssmykke, og gav dig et kys. På ganske kort tid oplevede I meget, meget mere.

I løbet af jeres korte karriere, fik I mange venner og fjender. I blev venner med kong William Thelgaard, og han hjalp jer, når han kunne; og I fik den mægtigste fjende, man kunne forestille sig, stortroldmanden Zhastir fra syd.

Kulminationen

Da det endelig så ud til, at krigen var uundgåelig, de sidste forhandlinger var ved at bryde sammen, opdagede I seks, helt præcist elveren Iriane, hvem der var hovedmanden bag det forrædderi, som blev udført mod kongen.

Hun fortalte at det var Troldmanden Zhastir, kongens rådgiver, som var forrædderen.

I bevægede jer hurtigt ned i hans kælder, hvor I aldrig havde været før, på vagt, for I vidste ikke, hvad der ventede . . .

Valar ser på døren. I andre ser på Valar, og han vender sig om.

- Det er meget vigtigt, at I ikke på noget tidspunkt ser på døren. Jeg fjerner fortryllelsen i et øjeblik, men det går i lort, hvis nogen af jer ser på tegnene. Okay??

Der er ingen, der svarer, du ser over på Mordrak og kan se ham nikke. Han ser anspændt ud, men smiler alligevel til dværgen, da denne kommer med en kort latter.

- Du behøver ikke bekymre dig om mig knægt. Jeg bider ikke på den slags, som du måske husker. Dværgen lader en finger glide over æggen på sin økse.

- Shhh, lyder det indtrængende fra dig, og du ser på Bal med rynkede bryn.

- Lad Valar gøre, hvad han skal gøre.

Bal nikker, stadig med et smil, og ser atter på troldmanden, som er ved læse noget på et stykke pergament. Da du ikke må se på døren, ser du dig om i den skumle kælder. Under den store brede trappe står nogle tønder, og ting, som er blevet til affald igennem tiderne. Det ser ud til, at det er 50 år siden, at nogen har gjort rent. Støvet ligger i et tykt lag på gulvet, og der fører en sti over til den magiske dør, lavet af Zhastir, tænker du. Der er andre døre i det store kælderrum, og en trappe fører dybere ned, ned til krypten, hvor de døde konger ligger. En stor jernlåge spærrer for nedgangen. Den er dekoreret med dansende dødninge. Du gyser.

Udseende

Miranda er blevet spinkel på sine ældre dage. Hun er lille, 1.65, men er en kvinde man ligger mærke til. Hendes pagehår som engang var sort, er nu nærmest sølv, men stadig fyldigt.

Hendes hud er solbrændt, og ikke videre rynket, og hun ser ud til at være 10 år yngre end de 60 år hun er. Hun har holdt sig i form ved at ride lange ture, og gå i landskabet.

Hendes hænder er ramt af gigt og gør ofte ondt, især når det er fugtigt i vejret. De er knudrede og Miranda synes selv at de er grimme.

Hendes smukke krop er stadig ungdommelig, og virker tiltrækkende på mange mænd.

- Vi kan gå ind, siger troldmanden, og vender sig om og ser spørgende på de andre

- Lad os, siger Arak, og går frem.

Kampen mod Zhastir blev voldsom og meget ubehagelig. I udkæmpede den i hans laboratorium, men det var ikke altid til at sige, om i var i en mareridtsverden, eller blot i en kælder.

I sidste ende var det din fortjeneste, at I overvandt Zhastir, for han kunne ikke stille meget op mod dine bønner.

Du kunne jage hans fantomer på flugt og indgyde mod i dine venner, når Zhastir havde taget det fra dem. Og I dræbte ham. I flygtede fra den fortryllede og hæslige kælder, og forseglede hans kamre og gjorde dem til hans begravelsesplads.

Kongen takkede jer, og takket være jer, så lykkedes det kong William at vinde freden

I var alle påvirkede af de rædsler, I havde set. Efter kampen mod Zhastir og de efterfølgende festligheder, besluttede I jer for at slappe lidt af, og gå egne veje i et stykke tid, før i atter ville slutte trop sammen, og drage på videre eventyr.

Hvad skete der så

Kort tid efter mødte Miranda herremanden Valgor, som eventyrerne havde boet hos i et stykke tid. Han erklærede hende sin kærlighed, og hun ægtede ham, og forlod samtidig sin kirke som præstinde. Hun forlod de andre, som hun aldrig kom til at eventyre sammen med igen. Miranda flyttede sammen med Valgor, og havde det i lang tid godt, men ret kedeligt. Valgor mente ikke, at det var passende for hans hustru at gøre vilde ting. Det var bedst, at hun bare passede ham og huset, og måske fik nogle børn. Alt dette med eventyr var noget farligt noget, som hun hellere måtte glemme, og det blev hun så nødt til, for hun passede hus, passede mand og fik børn.

Tiden gik. Valgor gik bort. Børnene blev voksne. Drog ud i verden. Miranda blev ældre og mere og mere ensom. Hun begyndte at dagdrømme en del, og drømmene gik altid tilbage til den tid, hvor hun var sammen med sine venner, og de oplevede fantastiske ting sammen. Hun erkendte, at hun havde været lykkelig i meget lang tid, og hun erkendte, at hun havde forspildt en stor del af sit liv, men hun mente også, at hun var for gammel til at gøre noget ved det. Lige indtil hun fik et brev om, at Celeb var død, og at han havde ønsket, at de gamle venner skulle bære ham det sidste stykke, han skulle rejse på denne jord.

Personlighed

Miranda var altid en smule tilbageholdende. Hun satte ikke sig selv og sine evner særlig højt, da hun ikke var det mindste selvisk. Det var sjældent, at hun gik ind i diskussioner og sagde sin mening om tingene, og hvis hun gjorde, så skulle der ikke meget til, før hun gav sig. Hvis det derimod drejede sig om tro, og hun følte, at hun gjorde noget for sin gud, så var situationen en helt anden. Så blev hun stærk og fast, og veg ikke.

Men hun undervurderede sig selv og sit eget værd, og affandt sig med, at Arak og de andre bestemte, hvad der skulle gøres.

Men oprøret lå og ulmede i hende, og havde hun fået tid til at udvikle sig sammen med de andre, ville hun have lært at sætte sig selv højt. Inderst inde vidste hun godt, at hun var uundværlig, men hun brød sig ikke om at føre sig frem. Miranda tænkte på andre, før hun tænkte på sig selv.

Miranda har levet et helt liv på andres præmisser. Først på hendes forældres, så på hendes venners, og til sidst på hendes mands og hendes families. Hun har aldrig levet for sig selv, og det er ved at gå op for hende. Hun er knap så eftergivende nu, og har fået mere selvtillid, men desværre er hun heller ikke så glad mere, som hun engang var.

Udstyr på person

Klædning

- Grøn nederdel af bomuld
- Mørk bluse med lange ærmer
- Ridebukser af mørkt skind
- Overfrakke af uld
- Pæne små støvler
- Let kappe med et smukt spænde

Guldkæde med grov safir

Silketørklæde

Skuldertaske af læder

- Helligt symbol
- Bønnebog
- Flaske med helligt vand
- Vandrestav af et let metal (våben)

Udstyr på kroen

- Sovetæppe
- Håndklæde, sæbe, spejl, parfume, mascara
- Præstekjole pakket ind i vandtæt skind

Situationen nu

Det er en dags tid siden du ankom til byen. Du har lejet et værelse på kroen Den Leende Hest, hvor I også i gamle dage holdt til. Det er også her, at gravøllet for Celeb skal drikkes.

Du har besøgt din kirke. Det var en underlig oplevelse. Kastor, som var elev da du var uddannet præst, er kirkens overhovede. Han huskede dig, og var glad for at se dig, og før i skildtes, gav han dig en præsterobe. Han så på dig med viise øjne, og fortalte dig, at det aldrig var for sent at genoptage sin tro.

Du har prøvet klædet. Det passer dig. Du har forsøgt at bede til Tymora. Du mærkede hendes kraft i dig.

Det er tid til at drikke gravøl for Celeb.

Miranda's tro

Du skal selv som spiller administrere Mirandas bønner, hvis I ikke spiller med et magi system. Brug "magien" med måde, og snak med din spillemester om retningslinier.

Miranda's bønner kan andet end gøre hende stærk og glæde hendes gud. Hvis Miranda atter påtager sig rollen som præst, kan hun helbrede andre og sig selv, med hjælp fra Tymora. Hun kan også indgyde dem mod og beskytte dem mod farer.

Dværgen Bal

Mirandas forhold til Bal er en smule kompliceret. Hun havde en umiddelbar sympati for ham, og den måde han var ligefrem på, og hun holdt meget af hans humor og evne til at lette stemningen. Men Miranda havde svært ved at acceptere, at Mordrak tydeligvis elskede dværgen, og så meget op til ham, og hun var simpelthen jaloux på dem. Også på Mordrak, fordi han og Bal havde noget sammen, hun aldrig helt kunne forstå eller være med i. Engang Miranda drak sig fuld på en kro, betroede hun sig til Bal om hendes kærlighed til Mordrak, og det endte med, at hun forsøgte at forføre Bal. Miranda gik ret langt i sit forsøg, og det endte med, at Bal hældte hende i seng, og satte sig i en stol og sov ved siden af hende. Miranda har aldrig glemt, at han aldrig nævnte det for nogen, og altid behandlede hende med varme og omsorg.

Mordrak

Der er ikke så meget at sige til Mirandas forhold til Mordrak. Hun elskede ham, men turde ikke bekende sin kærlighed til ham, fordi hun var bange for at blive afvist. Hun elskede de hensyn, han viste til hende. Hun elskede når han, uden at det var helt tydeligt, gav hende det bedste værelse på kroen, og når han komplimenterede hende for hendes dygtighed og skønhed, hvad der ikke var mange der gjorde. Miranda var ret sikker på at han også elskede hende, og med tiden er hun blevet overbevist.

Da Miranda og Mordrak blot var børn, og boede i den samme gade, kyssede de engang hinanden i en kælder, og hun lod ham røre ved hendes krop. De blev afbrudt, og siden har han aldrig taget initiativ til noget.

Arak

Miranda har aldrig haft et rigtig nært forhold til Arak, og det skyldes flere ting. For det første så ved hun, at han ikke brød sig om hendes måde at tilbede guderne på. Han forstod vist aldrig helt, at hun godt kunne være et troende menneske, uden hans evindelige og altoverskyggende respekt for Livet, og at hun ikke betragtede alt som værende levende og en del af et større hele.

For det andet så virkede han lidt intimiderende på Miranda, og snakkede lidt hårdt til hende, men det gjorde han også over for de andre, og han var vist bare ærlig.

Miranda stolede fuldstændigt på Arak, og og lyttede altid til hans råd og forslag, og var måske lidt ked af, at hun aldrig rigtig kom nærmere på ham.

Iriane

Iriane har altid opført sig meget sødt og pænt over for Miranda. Hun har behandlet Miranda bedre end nogen af de andre, og elverens hidsige temperament har aldrig gået ud over hende. Iriane vidste også godt at hun var forelsket i Mordrak, uden at hun selv har fortalt elverkvinde noget. Iriane har fortalt Miranda ting om hendes krop, og om det at være kvinde, med en visdom hun kun har troet muligt at finde i ældre kvinder, og hun har hjulpet Miranda med at forstå mange ting. Hun føler på en eller anden måde, at hun står i gæld til Iriane, fordi hun med hendes skønhed og ynde nemt kunne have fået Mordrak, men aldrig gjorde anslag til det. Miranda følte sig altid en smule underlegen i forhold til hende.

Valar

Miranda ser Valar som værende en slags ligemand. Hun ser dem begge som værende de to svageste i gruppen. Valar kunne ikke kæmpe videre godt, og kom ofte ud i problemer, og sådan var det måske også med hende selv. Men Valar var klog og vidende, og havde altid et forslag til, hvordan tingene kunne gøres. Miranda har kendt ham, siden han var dreng, da I boede i den samme gade.

Miranda har hele tiden haft en fornemmelse af, at Valar og elveren Iriane har haft et lidt underligt forhold til hinanden.

Et brev

I var vel lykkelige?! Det var under alle omstændigheder den eneste gang, du har følt en sådan frihed. Der var ingen grænser for, hvad I kunne udrette. Jo, I var lykkelige dengang, du var i hvert fald. En lykke, det aldrig nogen sinde har lykkedes dig at finde igen. Og du har ellers søgt, og har troet, at du var tæt på flere gange. Men nu er tiden for alvor løbet fra dig.

Ude fra gårdspladsen kan du høre hammeren mod ambolten, otte slag, så en kort pause mens metallet vendes, otte slag mere, og så en længere pause når metallet gøres blødt i de hvidglødende kul. Latteren fra smedjen når ind til dig, det lyder til, at der er en del kunder.

En vogn kører forbi ude på gaden. Det er en stille eftermiddag. En hund gør i det fjerne, og en anden gør med i nærheden. Det lyder til at være Parsons retriever.

Så er det stille i et lille stykke tid. Solen står stadig højt på himmelen, selv om det er ved at være aften. Maden er nok snart klar. Du rejser dig og går over til smedjen, og kigger ind. Martin og Peter er stadig igang med hesteskoene til Glendales nye hest. Du stirrer på det glødende jern, gnisterne, der springer for hvert heftigt hammerslag, dine gamle øjne sløres, gnisterne bliver til stjerner et kort øjeblik, atter gnister. . .

du ser den sorte hammer ramme stålet, blå gnister slår til alle sider, den korte muskuløse arm svinges atter hårdt, og du griner højt, da Bal for en gangs skyld rammer ved siden af stålet, og laver en mindre bule i ambolten.

- Man kan sgu godt se, at du er kriger og ikke smed, dværg, råber du gennem den store krigssmedjes larm og tumult, og går imod den lille tætte skikkelse, der løfter visiret fra sin hjelm. Flere af de andre smede, der havde beundret dværgens kold-smeden, fortsætter deres arbejde.

Din hånd ryger frem, og han griner til dig, og trykker den fast, du klemmer til, og føler hans ru barkede næve, som du har set svinge øksen med en sikkerhed, du ikke ville have troet muligt. Du holder meget af dværgen.

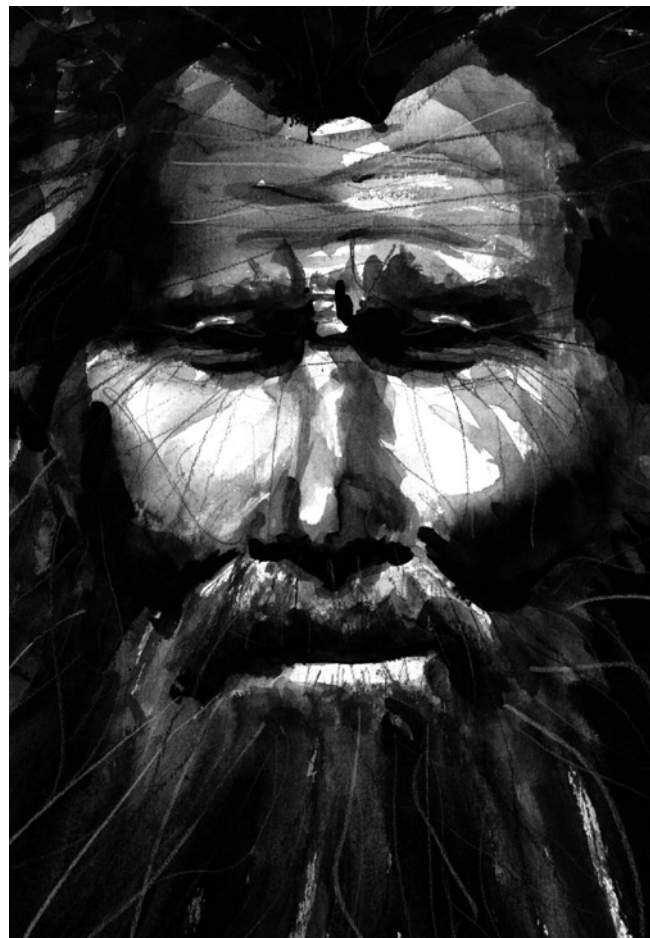
- Tak Mordrak, jeg værdsætter den taknemmelighed, du viser mig, siger dværgen med en blid stemme, man ikke forventer fra den lille og stumpe skikkelse. Han slipper din hånd, og griber atter om den store, sorte hammer, og løfter med højre hånd dit blanke langsværd, og svinger det lidt, for at afprøve vægtbalancen.

Han ser dig pludseligt alvorlig ind i øjnene, og sige:

-Mithlim vil bide hårdere nu, Mordrak, og det får du brug for. Vi tager afsted i aften.

Du rækker ud efter sværdet, han holder det tilbage, og fastholder dit blik.

Dværgens mine forandrer sig fra det alvorlige over i et bredt smil. - Pas på, Mordrak, det er ved at blive alvorligt!, siger han og kaster med en hurtig bevægelse sværdet mod dig, du griber det og siger: - Ja det er nu det gælder...

- Hvem snakker du med, Bedstefar?? Faaar, Bedstefar står og snakker med sig selv, han gør altså!!

Du kommer langsomt til dig selv, ser overrasket på din hånd, og undres over hvor dit sværd er.

- Hvad laver du, far? Din søn kommer ud fra smedjen og ser bekymret på dig, sender din fætter et bekymret blik, og løfter sin søn op.

- Ikke noget, svarer du kort, og går så hurtigt, du kan tilbage til huset.

Tilbage på verandaen sidder du og vender brevet lidt i hånden. Det er jo ikke nogen lang rejse, tænker du for dig selv, og det kunne jo være sjovt at se de andre igen. Det er jo mange mange år siden. Og hvis jeg ikke skulle vise Celeb den ære at føre ham så langt på vejen, som jeg kan, ja så ved jeg da ikke hvad. Den modige og tapre Celeb . . .

-Så smid dog rebet ned for helvede Celeb, råber du med slet skjult panik i stemmen. Du kan høre deres snerren give genlyd i det store hulesystem. I det svage flakkende lys ser du Celeb stå på klippeafsatsen tre-fire meter over dig, elverens langbue i hånden. Du har elveren over skulderen, mærker hendes varme blod glide ned i nakken på dig, du vender dig, og ser den første varulv springe ud i den oplyste hule. Den savler og snerrer, og bliver eftet kort øjeblik fulgt af en anden.

- Shhhhhh, svarer Celeb stille. Du kan ikke kravle op med

Iriane. Vi må kæmpe.

- Celeb, du er ikke nogen bueskytte, siger du indtrængende, mens du vender dig, og ser de to bæster bevæge sig langsomt imod dig. Du lægger Iriane forsigtigt ned. En sølvpil skyder igennem luften, og træffer sit mål midt i brystet, og et frygteligt skrig genlyder i hulen og i samme øjeblik springer du frem, og svinger dit sværd, og da de andre varulve når frem, står Celeb ved din side . . .

Hvordan kune Celeb ramme den varulv og dræbe den med ét skud?? Du skylder ham dit liv. Var du begyndt at klatre op, havde ulvene fået dig fra ryggen.

Du går ind for at pakke.

Baggrundshistorie

Mordrak var eventyrer. Sammen med dværgen Bal, præstinden Miranda, troldmanden Valar, elveren Iriane, jægeren Arak og tyven Celeb, var Mordrak med til at danne et frygtløst, lille selskab af unge eventyrere. Mordrak var kriger, og det var en tid med interne stridigheder, spionage, forrædderi og konflikt med nabolandet Vidjeheim, og der var god brug for krigere. Sammen med sine to barndomsvenner troldmanden Valar og præstinden Miranda, begyndte han at kæmpe på kongens side. De tre fungerede som spioner og soldater, og det varede ikke længe, før de tre andre sluttede trop, og sammen var de helte.

Deres kongerige var i strid med nabolandet Vidjeheim. Der havde været mange grænsekonflikter, og striden havde stået på i nogle år. Gruppen rejste ind i Vidjeheim, for at se nærmere på, hvad der foregik.

- Hvor er Miranda, spørger du, og ser rundt på de andre. Kroen var halvt fyldt, det var sent på aftenen, og I havde alle fået lidt at drikke. Du havde været ude for at lette blæren, og var nu vendt tilbage.

- Hun . . . øhhh, hun skulle lige, jaaa altså hun skulle lige noget, svarer Bal efter en længere stilhed, og kigger lidt ned i bordet.

Du ser rundt på de andre, og bortset fra Iriane, er der ingen der ser dig i øjnene, så du ser en smule hjælpeløst på Iriane, som ser usædvanligt strengt på dig.

- Sig mig, fatter du ikke noget som helst. Kan du ikke se, hvad der foregår. Kan du ikke se, hvad der er galt med Miranda. Hvorfor tror du, hun opfører sig, som hun gør, har du nogen ide om det, ved du, hvordan hun føler for dig?? Du har på fornemmelsen, at Iriane kender svarene på spørgsmålene, og at hun snart selv vil fortælle det, men det bliver aldrig til noget, for i samme øjeblik bliver døren ind til kroen revet op.

- Soldater, gisper Miranda, mange. Og De Sorte. De kommer!! Vi er blevet stukket.

Bal udstøder et råb, og kigg hadsk på den skumle krofatter, som løber mod døren, men han falder ind mod den med Araks kniv i ryggen, alle springer op, trækker deres våben

og gør klar til kamp.

Lige før soldaterne ankommer, siger du, - Hvis vi klarer os ud af en fjendtlig hovedstad med det hemmelige politi og militsen i hælene, så er der ikke det, vi ikke kan klare, og smiler til de andre, og uden at vide helt hvorfor, skynder Miranda sig at give dig et heftigt kys.

Efter to timer flød I væk ad floden med mange døde soldater på jeres samvittighed. I var alle selv mere eller mindre sårede, og fra den tid blev det alvor.

Konflikterne optrappedes. Jeres eventyr blev vildere og vildere. I kidnappede en leder for en bande varulve, da han besad oplysninger om fjendens planer, I besøgte en gammel og viis drage, for at høre den til råds, og måtte finde den største rubin i Norden, for at den overhovedet ville snakke med jer. I besøgte De Dødes Riger for at snakke med en død mand, som alligevel ikke dukkede op, men det gjorde 30 andre dødninge, og I parlamenterede med ildelugtende trolde, for at overtale dem til at kæmpe på jeres side, hvis der blev krig, og måtte spise ved deres bord, og blev alle syge. Ja, der er næppe det eventyr, som I ikke oplevede i jeres karriere som helte og eventyrere. I blev personlige venner med kong William Thelgaard, og personlige fjender med den største og mægtigste troldmand i hele Norden. . .

Kulminationen

Da krigen så ud til at være uundgåelig, stødte I tilfældigvis på den oplysning, som I havde søgt længe efter. Det var i de sidste hektiske dage, hvor det så ud til, at sidste øjeblik-forhandlingerne var ved at gå i vasken, og en voldsom krig måtte komme, at Iriane fortalte jer, at hun vidste, hvem den store forrædder var. Hun fortalte, at det var kongens rådgiver, troldmanden Zhastir!! Det havde I alle svært ved at tro på, men hun var overbevist, hun ville dog ikke ud med hvordan, og sammen gik I ned i kælderen, hvor Zhastir havde sit laboratorium og kvarter.

- Pas på, siger Valar, dørene er fortryllede, hvis I kigger på dem, så mister I al lyst til at gå nærmere.

- Hvorfor kan du se på dem, spørger du med tvivl i stemmen.

- Fordi jeg er mager, for fanden da din okse, hvisker Valar tilbage, og smiler til dig. De andre smågriner, indtil Arak beder dem holde kæft, og gør jer opmærksom på, at det her sgu' er alvor.

- Gå hen til døren uden at kigge på den, så åbner jeg den med mine kræfter, siger den unge troldmand, og lyder ikke videre nervøs.

I går ind i, hvad der ligner en forhal. Der er gulvtæppe på gulvet, og et par døre. Der lugter grimt. Iriane vifter langsomt med hånden, og peger hen mod en dør, hun gør tegn til, at der er en person. Hurtigt glider du ind foran døren, Iriane stiller sig op bag dig med sin bue, du nikker og tæller med fingrene til tre, sparker døren ind, ruller ned, glider til side, og står parat med dit sværd. Alan Thelgaard, kongens søn, som havde været din og Mirandas ven, indtil

I begyndte at blive eventyrere, ser forskrækket på dig. Du ved med det samme, at han har allieret sig med Zhastir. Du har set, hvordan hans blik er blevet hårdt og ondt, men har ikke sagt noget til nogen, i håb om at du bare tog fejl. Alan er dog din ven. VAR din ven. Han havde siddet i en stol og læst, men rejser sig og går baglæns. Du ser på ham med afsky i blikket, han kigger på dig, men du ser ikke, hvad hans blik fortæller dig. Han begynder at åbne munden, men du lukker den med en hård lussing. Alan bryder i gråd, løber forbi, og ingen af de andre stopper ham, og han forsvinder op af kælderen. Iriane ser på dig med et underligt blik, og går videre ind i kælderen. . .

Kampen der fulgte var meget voldsom. Trolldmanden Zhastir var mægtig, men han var ikke forberedt på angreb, og han var ikke vant til, at hans fjender var frygtløse. Jeres tro på, at I var uovervindelige, gjorde ham svagere end ellers. Slaget varede måske kun et kvarter, men på det kvarter så du flere rædsler i hans laboratorium, end du oplevede i al din tid som eventyrer. Selv om I aldrig kunne grine helt på samme måde igen eller slappe helt af igen, så var det nok en billig pris I betalte. I dræbte ham.

I begravede ham i hans skumle kælder, og forseglede den atter og forlod ham. I blev hyldet af kongen, som takkede jer for jeres indsats, og der blev fred.

Efter de forfærdelige oplevelser i kælderen, besluttede I, at det nok var bedst, at I alle tog lidt ferie, og så andre mennesker end hinanden, og så kunne I mødes igen om et år.

I kom aldrig til at kæmpe sammen igen.

Hvad skete der så

Mordrak havde fået det skidt med at have slået så mange mennesker ihjel, og de ting han havde set i kælderen, gjorde ham trist og ked.

Han vendte tilbage til at smede, for det beroligede ham så dejligt, og så begyndte han at drikke lidt, for at dulme nerverne. Han fortalte sig selv, at han når som helst kunne vende tilbage og blive eventyrer, for det var jo det, han gerne ville være. Og han var jo en helt.

Men så mødte han en sød pige, måske ikke nær så køn som Iriane, og ikke nær så spændende som Miranda, men hun elskede ham, og de fik hurtigt et barn. Så kunne han jo ikke farte ud og være eventyrer, ikke så længe han havde et barn at forsørge. Og før han fik set sig om, sad han på en gård i en lille landsby 30 kilometer udenfor Thelgaard, med børn som kørte smedjen, og børnebørn, som troede, at hans sandfærdige beretninger var eventyr, og børn der fortalte ham, at varulve ikke fandtes, og som mente, at far var blevet lidt senil på sine gamle dage. Men så fik han et brev, hvori der stod at Celeb var død, og ville blive bisat om to dage,

Udseende

Mordrak er lidt over middelhøjde, 1.80, og man kan stadig se, at han har været et muskelbundet af format. Hans armmuskler er stadig store, men hans kropsholdning viser hans alderdom tydeligt. Han er krumrygget, og hans ben er ikke hurtige mere.

Mordraks skæg og hår er stadig mørkt og stridt, men der er mange grå hår i mellem, og tindingerne er højere end for 35 år siden. Hans brune øjne er lidt sværere at få øje på i det gamle rynkede ansigt, som er præget af, at have stået over en varm esse det meste af hans liv.

Mordraks tænder er stadig gode, og det ses når han smiler. Hans stemme er dyb og voldsom, og har ikke mistet sin ungdoms kraft.

klokken tolv. De andre var i øvrigt også blevet underrettet om bisættelsen.

Mordrak var en modig, frygtløs, ja faktisk dumdristig kriger, som godt kunne lide at gøre ting, som de andre ville finde tossede. Han holdt lidt af at spille klownen, og spillede måske dummere end han egentligt var, fordi det var det nemmeste. Men hvis det galdt, kunne han godt tage initiativet.

Mordrak ville aldrig efterlade en ven i nøden. Han ville hellere dø sammen med vedkommende end flygte fra nogen. Han tænkte aldrig på sin egen sikkerhed, før han havde tænkt på andres. Men Mordrak var usikker på sig selv, og kunne bedst lide, at der var nogen som fortalte ham, hvad han skulle gøre. Mordrak var lidt af en grim karl, som slog ihjel uden de store overvejelser, og ofte forskrækkede han de andre lidt med sin koldblodighed, når det drejede sig om liv i kamp, men det var kun i kamp, han var sådan.

Men meget er sket siden. Mordrak blev smed, han blev far, og tiden gik. Eventyrene begyndte at fremstå mere og mere som eventyr, end som egentlige hændelser, og i det sidste stykke tid, har han haft svært ved at huske, hvad han lavede i går. Han er blevet en lidt bitter gammel mand, der føler, at han har spildt sit liv, og at han kunne have strukket den meget længere, hvis han ikke havde mistet sin ungdoms mod, og havde bundet sig for tidligt. Han savner sin ungdom og sin frihed, og han savner sine venner og de eventyr, de oplevede sammen.

Det er 35 år siden, at Mordrak sidst har slået noget andet end slagtedyret ihjel. Han har en gang i mellem været ude og svinge sværdet lidt for at holde sig i form, men det er længe siden, at han har svunget det mod andet end skygger. Mordrak er blevet en smule afhængig af flasken, og drikker mere, end hvad der er sundt for ham, og når han bliver rigtig fuld, kan han blive aggressiv og tvær.

SITUATIONEN NU

Det er en dag siden du er ankommet til Thelgaard. Du er indkvarteret på kroen Den leende Hest. Denne kro brugte I ofte da I var unge, og det er også her at Celebs gravøl skal drikkes.

Du ved at der er andre fra gruppen til stede. Du har hørt fra kroværten Kulnar, at en præstinde fra Tymorakirken er ankommet, og du kan regne ud, at det må være Miranda. Men du har holdt dig lidt for dig selv, og har håbet på, at du først møder nogen, når der er andre til stede. Ellers bliver det måske lidt pinligt.

Udstyr på person

Klædning

- Lærredsbukser
- Rødbrun bomuldssærk
- Lang kappe af lyst stof
- Sølvkappespænde
- Bredt sort læderbælte
- Brune læderstøvler

Nyere langsværd af stål i læderskede
Tre tænder fra en varulv i sølvkæde

Udstyr på kroen

Gammel rungbrynje i olieskindsindpakning
Et par gode sovetæpper
En flaske 35 år gammel vin
To flasker magisk helende salve fra eventyrtiden
Læderjakke
Kraftige krigshandsker
Gammel armbrøst + pile
En flaske usynlighedssalve (som måske virker)
Et krus som viser om en væske er giftig

Bal

Mordrak elskede og elsker dværgen Bal. Der er intet spørgsmål om, at det var og er hans bedste ven, og hvis han havde troet på det spirituelle, ville han have troet, at de var sjælekammerater, for deres temperament og humør passede så perfekt sammen. I kamp gik de ALDRIG forkert af hinanden, og misforstod ALDRIG hinandens intentioner, ja det var faktisk som de kunne snakke sammen uden at åbne munden, og en gang imellem vidste Mordrak, hvad Bal ville sige, før han selv havde sagt det. De mødte hinanden på en kro, hvor Bal reddede Mordrak fra en omgang tæsk.

Arak

Mordrak så op til Arak. Arak virkede på ham som en blanding mellem ham selv og Valar. Arak var kriger, men han var også klog, og det virkede altid som om, Arak havde tænkt over, hvorfor han gjorde, som han gjorde. Det var Arak, der lærte Mordrak, at man lige så godt kunne samle dødt træ, i stedet for at fælde levende, ja det var Arak, der lærte ham, at træer var levende. Det var Arak, der gjorde Mordrak religiøs. Han fortalte ham om skoven, om jærguderne og fortalte ham, at man skulle bede til dem når man skulle på jagt. Arak var lidt af en mentor for Mordrak.

Iriane

Mordrak var ikke så glad for Iriane, som mange af de andre var. Han fandt hende altid en smule hård mod ham, og var en lille smule bange for hende, for hun opførte sig anderledes end de kvinder, han havde kendt. Hun havde ingen skruper over at være nøgen over for mændene, og forstod ikke deres forlegenhed, når hun blottede et bryst for at vise et blå mærke, eller tog sit tøj af for at vaske sig. Men der var ingen tvivl om, at Iriane var viis og klog, og han har haft gode samtaler med hende, når der var noget han ikke forstod.

Valar

Mordrak har altid været lidt usikker på troldmanden, fordi han havde en klar ide om, at troldmanden så ned på ham, fordi han ikke var så klog. Miranda og Iriane har ofte fortalt ham, at det ikke passede, men han fik aldrig nogen sinde selv spurgt Valar om det, og det fortryder han, for han så op til Valar, fordi han var så klog og vidste så meget.

Mordrak har kendt Valar lige siden de var børn men de nåede aldrig rigtig at blive venner, selv om der var grobund for noget helt specielt.

Miranda

Mordrak og Miranda havde været venner, siden de var børn, og havde altid kommet godt ud af det med hinanden. Det var med Miranda, at Mordrak havde sin første romantiske oplevelse (hvad han ikke har glemt). Miranda var en lille og spinkel pige, med kort, knaldsort hår i pagefrisur. Hun havde en flot figur, ret store bryster og en lidt hæs stemme.

Mordrak har tænkt en del på Miranda, og har savnet hende, og har haft svært ved at acceptere, at hun blev gift med en anden mand. Følte i tiden bagefter en hun blev gift med en anden mand. Følte i tiden bagefter en voldsom jalousi, og var flere gange ved at drage op til hende, og . . . ja, hvad ville han egentlig?

Brevet

Dengang var en tid, hvor du måske ville have erklæret at du var lykkelig. Men det tænkte du ikke over den gang. Du vidste ikke at du var lykkelig, før mange år efter, da den følelse som dengang havde været der, åbenbart ikke kom igen, selv om du nu havde opnået ting, som du dengang havde troet, ville gøre endnu mere for at fuldende din lykke. Men du holdt ikke fast på, hvad det var der bragte dig lykken, og I forlod alle hinanden.

- Halløj, er der nogen hjemme?? Tjeneren vifter med sin højre hånd foran dig, og du vender dine tanker mod ham.
- Øhhh, ja, jeg ville gerne have, øhh, noget at spise, jeg tænkte på, jeg ville gerne have . . . du vidste godt hvordan det smagte, du vidste godt hvordan det så ud, du vidste faktisk ret meget om det dyr du gerne ville spise til middag, men. . . du kunne bare ikke huske hvad det hed . . . - Jeg ville gerne have . . . Tjeneren ser på dig med stor tålmodighed, og du møder hans blik, og dit er fyldt af vrede og afmagt, vreden er ikke rettet mod ham, men mod dig selv, og din dårlige hukommelse

- Vildsvin?, prøver tjeneren og ser spørgende på dig.
Et lettelsens suk går igennem dig, og du nikker og siger:
-Ja, tak, jeg vil gerne have stegt vildsvin, en smule ristede kartofler med imian og løg, og en god kraftig rødvin. Du ser at tjeneren noterer dit ønske og går væk.

Du hører en svag rømmen bag dig, og vender dig langsomt og besværet om, og mærker tydeligt, hvordan det ikke kun er din hukommelse der er ramt voldsomt af tiden, men også din krop. En person løfter sit glas og hilser på dig, du vinker igen, vender dig besværet, mens du overvejer om det var en fra Troldmændenes råd, eller måske din købmand. Sådant her plejede krobesøg ikke at være, det var engang en fornøjelse, du stirrer ind i flammerne som danser, ja røde og gule . . .

røde og gule danser flammerne i bålet, og du mærker hvordan varmen langsomt vender tilbage i dem, og det prikker og stikker på en lidt ubehagelig måde.

- Vi vil gerne have seks store måltider mad, godt med vin eller øl, og senere ønsker vi alle en seng for natten! Mordraks basstemme virker næsten helt forkert i den ellers stille kro. Kun han står oppe ved disken, de andre går lidt omkring og kigger på de underlige malerier og udsmykningen, mens de langsomt børster sneen af deres vinteroverøj.

Elverkvinden Iriane sætter sig på hug ved siden af dig, lægger sine hænder på dine skuldre, og masserer dem, ikke videre blidt.

- Åhhh, ehhh, Ihhhriane, ikke så hårdt, forsøger du, men hun læner sig tættere på dig, mens hun siger: -Slap nu lidt af Valar, du er anspændt, og det er ikke godt for dine muskler. Du ser Mordrak smile, da Iriane snakker om dine muskler, og du forstår ham måske også lidt, og du er altid ret forsigtig med at have nøgen overkrop når Mordrak er i

nærheden.

- Tror du ikke at du trænger til en ordentlig gang massage?, spørger Iriane, lidt lavere end før, hendes mund lidt tættere på dit øre, og hendes masserende hænder masserer lidt blidere, og du mærker hvordan dine skuldre bliver blødere under hendes fingre.

- joo, det ville nok være meget godt for min ryg, svarer du med et lidt undrende smil, og skal lige til at sige noget mere, da jægersmanden Arak bryder ind, med et skarpt blik mod jer:

- Der er vist et eller andet galt, siger han langsomt henne fra et vindue. Dværgen som har sat sig ved et bord og tændt sin pibe, ser lidt overrasket over på ham og siger: -Ja, det har du sgu ret i. Nu har vi været her i mere end tre minutter, og der er stadig ikke nogen der har hørt Mordraks råb på mad. Mordrak, smut ud i køkkenet og se om du kan finde krofatter! Dværgen Bal, ser over på jer, kigger væk med et opgivende blik, og helliger sin pibe al opmærksomhed. Ingen siger noget i et kort øjeblik.

- Det var ikke det jeg hentydede til, Bal, svarer Arak. -Jeg synes blot, at jeg vil gøre jer alle opmærksomme på, at vejen uden for er væk, ja rent faktisk ser du ud til, at det enten er blevet meget meget mørkere, eller at vi ikke mere befinder os på Heden!!

Stilhed, så åbner alle munden, men ingen når at sige noget før en latter runger gennem kroen.

- HeeheeHeeheehe, endelig har jeg fanget jer, I små nævenyttige dæmoniske, altødelæggende skiderikker. Og denne gang er det MIG der har overtaget!

- Åh LORT, småklukker du, -ikke den sindssyge troldmand igen. Selv om situationen er alvorlig nok, kan du ikke undertrykke en fnisen, og Mordrak ser vredt, men også underholdt på dig, og siger. . .

- Undskyld Hr. Valar, men deres mad er klar. Tjeneren ser lidt overrasket på dig, som du sidder der og småfniser som en anden skoledreng, og hurtigt kommer du til dig selv, og mumler et eller andet, og skænker dig et glas vin, som du hurtigt skyller i dig.

Drømmerierne er begyndt at blive sværere og sværere for dig at skelne fra virkeligheden, og du ved ikke, om det hænger sammen med din hukommelse, men du ved dog, at du er meget taknemmelig for, at det ikke forventes De ældre i Troldmandsrådet at aflægge duelighedsprøve ved Forsamlingen, som det er for alle de andre, for du tvivler på, at du kan huske særligt meget af alle de formularer og ritualer som ellers er i dit hoved. Kun de få du har på ryggraden, volder ikke problemer. Alligevel kan du ikke lade være med at spekulere over, om der mon findes noget mere ynkeligt end en gammel svagelig troldmand, som ikke engang har magt i sin magi mere.

Du kigger på brevet foran dig. Brevet fra Thelgaard, som har vækket disse minder i dig, du tænker på den unge tyv Celeb som var sammen med jer, som nu er død, og har ønsket at du deltager i hans begravelse.

Dine øjne bliver mørke og fjerne ved disse tanker, du . . .

- Vaalaaaaar, de kommeeeeer, runger det igennem de store huler, men du kan ikke høre præcist hvorfra råbet kommer, men du kan høre at det er Celeb, og du kan høre at han løber afsted, alt hvad han kan.

Du vender dig langsomt omkring i den store klippesal. I lyset af den hvide kugle som svæver over dit hovede, kan du se de fire åbninger som fører ud i andre skumle gange, og du bedømmer afstanden at være fra omkring 12 til 15 meter alt efter hvilken åbning der er tale om.

Du begynder langsomt at bevæge hænderne foran dig, mens du stadig drejer dig rundt. Din koncentration vender sig pludseligt voldsomt indad. Du dykker ind hvor du finder de voldsomme ressourcer der er i dig, i rummet omkring dig, i stenene, i luften i. . . Celeb snurrer omkring et hjørne, støvet står omkring ham, og da han ser dig, sætter han straks retningen mod sig. Hans ansigt er fortrukket i anstrengelse, hans sværd dog stadig knuget i højre hånd, og ikke mere anstrengt end han sender dig et smil, som du kun lige sanser.

- Smid dig, siger du lavt, men Celeb hører det, smider sig straks, og en ildstråle skyder fra dine fingre, hen over hovedet på ham, retning mod åbningen, hvor de første to varulve springer frem fra, den fortsætter, rammer væggen bag dem, og ulvene bliver indhyllet i en voldsom eksplosion, som får din kappe til at blafre omkring dig, og Celeb til at rulle atter et par meter, til han ligger foran dine fødder.

Du sænker armene, ser på Celeb og siger med et stort smil: Burde du ikke se at komme op og være klar, hvis der skulle dukke flere af dine små venner op?

- Ikke nødvendigt. Der var kun to!, svarer Celeb med et forpustet grin

Kødet smager dig ikke, og du forlader restauranten så hurtigt som dine smertende ben tillader dig. Du overvejer hvor du skal gå hen. Gå hjem, sidde og se ud i luften, eller læse en bog. Det ville ikke være første gang, du ville sidde alene og læse. Gå over i Logen og snakke med andre medlemmer. Det ville heller ikke være første gang, at du var sammen med mennesker som kun interesserede sig for hvad du vidste, og ikke hvem du var.

Tage tilbage til Thelgaard, og deltage i Celebs begravelse. Ja, det ville være første gang i årtier, at du gjorde noget for andre end dig selv, og tænkte på nogen, som i hvert fald engang holdt af dig.

Baggrundshistorie

Sammen med dværgen Bal, krigeren Mordrak, præstinden Miranda, jægeren Arak, elveren Iriane og tyven Celeb eventyrede du i din ungdom. Det var en tid, hvor jeres kongerige var i heftig konflikt med naboriget Vidjeheim, og det var en meget spændende tid, når man var ung, håbefuld, talentfuld og trangen til spænding, rigdom og berømmelse var stor. Det var en tid med snigmord, spiontogter, lynjustits for mistænkte spioner, uhumske fangekældre og torturkældre der genlød af de ulykkelige fangers skrig om nåde. I syv var overbeviste om, at netop I kunne gøre en forskel, og det gjorde I.

Som spioner for jeres konge, uafhængige af nogen overordnede, og med jeres helt egen facon at løse problemerne på, og med en evne til at rode jer ud i de mest fantastiske eventyr, tilbragte du meget af din ungdom bag fjendens linier.

- Soldater. Mange, puster Miranda i det øjeblik hun vælter ind af døren. Du ser hvordan Dværgen Bal ser op mod den ubehagelige krovært, og hvordan han falder med dværgens kniv i ryggen inden han når døren, og i løbet af et øjeblik, er du den eneste som sidder ved bordet, de andre i fuld gang med at forberede sig til kamp.

Du rejser dig, ser over på de chokerede gæster og siger: - Mine Herrer. Jeg vil råde dem til at foretrække ned i kælderens, indtil dette mindre intermezzo er overstået, da jeg . . .

Du bliver afbrudt af en rude der knuses, og du ser Iriane og Arak stille sig ved vinduet med deres buer parat, men du fortsætter: - Da jeg har på fornemmelsen at det kan gå hen og blive ubehageligt. Og hvis nogen af de tilstedeværende skulle have lyst til at blande sig i konflikten, vil jeg personligt sende vedkommende til De Syv Brøndes Skrigende Dyb!

For at forstærke effekten af dine ret tomme trusler, fem velvoksne sømænd er ikke lige hvad du har lyst til at toppes med, lader du lidt flammer slikke ud af din mund mens du taler, og lidt røg komme ud af næsen, og da der lyder skrig fra soldater ramt af pile, vælter de hurtigt fra bordet og mod kælderens.

Du sukker dybt, og vender dig mod de andre, som forbereder sig på, at soldaterne stormer kroen, du koncentrerer dig et øjeblik, og et voldsomt lysglimt oplyser alt udenfor, og flere soldater skrider i overraskelse, og de trækker sig tilbage.

- Så er det nu, skrider Mordrak, og åbner døren.

- Neeej, råber Arak men for sent, døren åbnes, og du hører de dumpe lyde fra seks armbrøster, tre pile stryger forbi dig, to pile laver huller i din kappe, og en pil kapper det nederste af din øreflip af. Du modtager kampens første, men ikke sidste sår.

Mordrak smækker hurtigt døren i igen, og råber: -Undskyld Valar. Min fejl!

- Alt tilgivet Mordrak, mumler du og tager dig til øret og sukker igen. Du ser at Iriane ser intenst på dig, og da du fanger hendes blik, lader hun det ikke falde, men lader sig fastholde og smiler til dig, lige til det øjeblik en pil ryger igennem vinduet, og kampen bølger videre.

Kampen blev lang og heftig, og præstinden Miranda fik godt brug for sine evner som helbreder, da I et par timer senere flyder ud af byen, gemt under gamle brædder, i flodens kolde vand.

I starten fungerede I som spioner i fjendeland, men jeres eventyr blev hurtigt vildere og vildere. I besøgte en drage for at søge om råd, og formåede at blive venner med den, som man nu engang bliver venner med en drage, I infiltrerede en kobbel varulve, hvor du optrådte som en venligtsindet varulv, og det lykkedes jer at forpurre fjendens planer om at bruge dem i konflikten mod jeres rige.

Dit engagement var hele tiden præget af, at du ikke overvejede videre hvorfor du gik ind i denne konflikt.

Du tænkte mest på dig og dine venners overlevelse, men dernæst tænkte du på dig selv, og hvordan du kunne få fat på så mange penge som muligt, for du vidste, at din magt lå i viden, og viden var en dyr vare. Selve eventyret, spændingen, faren, adrenalinen og venskabet betød også utroligt meget. Og I opnåede meget. I opnåede at blive personlige venner med kongen William Theilgaard, I opnåede at blive fjender med Zhastir, den farligste troldmand i hele Norden, og I opnåede at redde de to lande fra at gå ind i en altødelæggende og voldsom krig,

Udseende

Valar er en lille mand, 1.70, men han virker større end han er. Hans hår er langt, lyst, meget glat og oftest flettet, eller måske samlet i en hestehale. Hans ansigts smukke træk, med de høje kindben, den blege glatte hud og de smukke øjne, er blevet erstattet af et rynket, furet og hærgnet ansigt, hvor kun de blå øjne og smilet er det samme.

Valar er spinkel, men hans krop har båret alderes godt, og han er i god form. Han har en ung mands holdning. Hans hænder er stadig smidige og smukke, med lange fingre og stærke negle.

Valar går klædt i fornemt tøj, som viser han er en rig mand.

Kulminationen

Da de endeligt så ud til at krigen var uundgåelig, opdagede I seks, helt præcist elveren Iriane, hvem der var hovedmanden bag det forræderi som blev udført mod kongen.

Hun fortalte dig aldrig hvad det var hun havde set som havde overbevist hende, men hun fortalte jer alle, meget oprevet, at hun nu vidste at det var Troldmand Zhastir, kongens rådgiver, som var fjenden i egen lejr, og at I ikke havde lang tid til at bekæmpe ham. I bevægede jer hurtigt ned i hans kælder, hvor I aldrig havde været før, på vagt, for I vidste ikke hvad der ventede . . .

Du ved straks at det er en troldmands kælder I nærmer jer. Trappen er mørk og fugtig, ligner enhver anden trappe, og du kan mærke, at de andre ikke føler sig specielt utilpasse, måske lige med undtagelse af Iriane, som du sender et hurtigt blik. Selv nu kan du ikke lade være med at tænke på, hvordan situationen ville se ud, hvis ikke hun og Arak havde gang i et eller andet, og selv nu, føler du at hendes blik er mere og andet, end bare et blik.

Mordrak som går forest og lige foran dig når bunden af trappen, og lyser rundt. Hans lyskegle falder på en dør, og i samme øjeblik han ser døren, vender han sig om mod dig og siger - "Jeg tror ikke at vi finder noget her, Valar, lad os vende om", og begynder at gå forbi dig. Du hører de andre protestere og tale til Mordrak, mens du vender dit eget lys mod døren. I samme øjeblik føler du selv en stærk trang til at vende om, men du overvinder fornemmelsen, og vender dig med en kraftanstrengelse.

- Døren er fortryllet!. Se ikke på den, stil jer bag mig. Du taler hurtigt og præcist til dine venner, og de gør som beordret, og du bryder fortryllelsen på Mordrak.

Du vender dig mod døren og ser på den og siger til de andre - Det er meget vigtigt at I ikke på noget tidspunkt ser på døren. Jeg fjerner fortryllelsen i et øjeblik, men det går i lort, hvis nogen af jer ser et øjeblik på tegnene. Okay? Ingen af dem svarer, men de samtykker, og du går i gang med at fjerne den stærke fortryllelse fra døren, så I kan

komme ind i Zhastirs gemakker. Du har en klar fornemmelse af, at der venter jer noget frygteligt, måske noget som I slet ikke er rede til, men de andre viser ikke tegn på frygt. Du beslutter dig for, ikke at fortælle dem om, hvordan du har det med at angribe Zhastir.

Kampen der fulgte var meget voldsom. Troldmanden Zhastir var mægtig, men han var ikke forberedt på angreb, og han var ikke vant til, at hans fjender var frygtløse, og denne tro på at I var uovervindelige gjorde ham svagere end ellers. Din indsats var uundværlig, for du kunne tilbagemane få af de frygtelige visioner og illusioner han sendte mod jer. Slaget varede måske kun i et kvarter, men på det kvarter så du flere rædsler i hans laboratorium, og i de riger han åbenbarede for jer, og den ondskab han udstrålede, end du havde set og oplevet i hele din karriere som eventyrer. Kun ved et lykketraf slap I alle fra det med livet i behold, selv om I dog aldrig kunne grine på helt samme ubesværede måde eller slappe helt af igen, så var det nok en billig pris I betalte.

I dræbte ham. Da han døde, begyndte hans krop at ryge, og væggene blødte tykt mørkt blod. Da mistede I modet, og I begravede ham i hans skumle kælder, og forseglede den atter og forlod ham. Du brugte en meget stærk formular du havde fundet i en dværgegrav til at forsegle kælderen med.

De andre havde en stærk tro på, at nu var han endeligt væk, men du havde en mistanke om, at en så mægtig troldmand havde noget i ærmet. Men du sagde ikke noget om din mistanke, for du ville lige så gerne væk, som de andre.

Du nåede at tage et par enkelte bøger med ud, før I stak af. Onde bøger.

I blev hyldet af kongen, som takkede jer for jeres indsats. Der blev atter fred med naboriget, og alt så godt ud igen.

Udstyr på person

Klædning

- Mørk, blød velour robe
- Sorte bukser af fornemt stof
- Korte, lette støvler med fine spænder
- Broderet fortryllet bælte. Giver varmen
- Bredskygget hat med metalbånd
- Simple, stilistiske sølvsmykker

Lang knudret stav af asketræ. Hul og med underlige ingredienser til magi. Kan udsende en ildstråle.
Sølvkæde med troldmandslaugets bomærke
Bælte med små punge

Skuldertaske

- Halvfylt notesbog, pen og blæk
- Gammel fløjte
- Flaske med stærk hostesaft
- Lommelærke med god stærk rom
- Lindrende urter

Oppakning på kroen

To meget værdifulde trolddomsbøger. Den ene stjålet fra Zhastir. Mørk, ond og farlig
Dagbog. Låst med magi
Fortryllede briller. Kan se magiske inskriptioner
En del ekstra tøj
Toilet og barbergrejer

Hvad skete der så

Efter det frygelige slag, var I alle udmattede og præget af en modvilje mod at opleve den slags voldsomheder lige med det samme igen. I oplevede afslutningen på konflikten som lidt af et antiklimaks, og stod nu pludseligt uden arbejde. I besluttede at tage en pause på et års tid, og så vende tilbage, og sammen drage ud på eventyr.

Først drog Miranda afsted, og kort efter Arak og Iriane. Det gjorde dig trist, for du ville ikke at Iriane forlod byen. Du havde regnet med at invitere hende ud på en rejse. Finde ud af, om hendes blik var tegn på de samme varme følelser, som du nærrede for hende. Du ville begrave dit ansigt i hendes fyldige hår, og lade dine hænder glide over hendes perfekte krop. Men hun rejste bort med jægeren.

Selv satte du retningen mod den største handelsby i Norden, for at læse de bøger, som du huggede i kælderen, uden at nogen af de andre så det. Du ville måske fortælle dem det, næste gang i skulle på eventyr, men der blev aldrig nogen næste gang. . .

Profil af personlighed

Valar er/var meget intelligent og tænker utroligt hurtigt, og han er også ferm til at tænke abstrakt. Lige fra han var en ung dreng, har han været meget uafhængig, og har ikke knyttet sig til nogen, og har kun været tæt på at gøre det en gang, og det var med elverkvinden Irirane, men muligheden kom aldrig til det. Han må siges at være egoistisk og en smule centreret omkring sine egne behov. Han tænker først på sig selv og sine venner, og så på andres ve og vel. Valar havde ikke megen respekt for liv, og var mere interesseret i at nå de mål som nu engang var sat.

Valar havde en drøm om, at alting skulle blive godt. Han ville blive en stor og mægtig troldmand, som ville slå sig ned i en by med en troldmandsloge, og her ville han styre de andre troldmænd i byen, og få magt og ære.

Og det gjorde han så. Han fik så travlt, at han i mange år glemte alt om hans ungdoms venner, og før han vidste af det, var han ved at være en gammel mand, og han kunne slet ikke forstå hvor hans ungdom var blevet af, og pludseligt gik det op for ham, at han faktisk var ensom.

Valar vil ikke være gammel. Han er begyndt at undersøge mulighederne omkring at forlænge sit liv, men det har den omkostning, at man må tage andres, og det vil han ikke. Han ville så gerne have stiftet familie og have børn og børnebørn men det er ved at være alt for sent. Hans mål nu er at tilbringe resten af sine dage med nogen han holder af og som holder af ham.

Valars Magi

Du skal selv som spiller administrere Valars magi, hvis I ikke spiller med et magi system. Brug magien med måde, og snak med din spilmester om retningslinier.

Valars dårlige hukommelse gør, at han ikke kan huske indviklede formularer. Han kan kun de allersimpleste formularer, så som at lave lys, åbne døre, skabe små flammer, magisk pile og den slags.

Når han er kommet ind i borgen, så får han sin hukommelse igen, og kan nu bruge sin magi til fulde. Din spilmester sætter grænsene for din formåen.

Situationen nu

Det er et døgn siden du ankom til byen. Du drog straks kroen Den Leende Hest, hvor I altid holdt til, og fik dig et værelse. Du havde tænkt dig, at holde dig for dig selv, indtil gravøllet, men så ankom Iriane til kroen.

Du så hende komme ridende. Hun så ikke et år ældre ud. Først da du så hende tæt på, kunne du se, at der var sket noget med hendes øjne. De var alvorlige og triste, men det skyldtes nok, at du var gammel og affældig at se på. Hun er desværre lige så tiltrækkende som for 35 år siden.

Du har din trofaste tjener Victor med, som nok er det eneste der har været din ven i de sidste mange år, og han har mindt lige så dårlig hukommelse som dig selv, og han er den eneste du kan spøge lidt med din alder sammen med, da han også selv er affældig. Men han kender dine vaner og du kender hans, og det er lige ved at du også optræder som tjener for ham når han er plaget af sin gigt.

Bal

Dværgen var en god ven og et lystigt bekendtskab, og det var rimeligt sikkert, at man ikke kom til at kede sig voldsomt når man var sammen med ham, for han skulle nok finde et eller andet at småbrokke sig over eller rose til skyerne.

Arak

Valar har altid accepteret og værdsat Araks dygtige lederevner, men Valar har aldrig rigtig tænkt på ham som en nær ven. Arak var stærk, beslutsom og alvorlig. Men desværre, så havde han og Iriane noget sammen, som Valar næsten hadede ham for. Han spærrede for Valars kærlighed til Iriane, og for den kærlighed, som han er sikker på, at hun nærrede for ham. Og Arak fattede ikke, at han bare burde have trukket sig lidt tilbage, i stedet for at hænge op ad hende. Det er længe siden, men det gør dog stadig ondt.

Mordrak

Inderst inde har Valar set lidt op til Mordrak og hans store muskler. Det lod ikke til at Mordrak var bange for nogen fysisk trussel, og han havde en frihed til at gøre som han ville, som Valar misundte ham. Han sprang bare altid i vandet når gruppen holdt hvil ved en sø, og Valar så hvordan pigerne beundrede hans krop. Han hoppede bare over et højt hegn, hvor Valar skulle have hjælp. Men Valar blev ikke ond på Mordrak af denne grund, for han drillede ham aldrig, men opførte sig meget venligt og ordentligt. Valar og Mordrak har kendt hinanden i lang tid, men er aldrig rigtig kommet tæt på hinanden, men som Valar ser det, skyldes det mest Mordraks tilbageholdenhed.

Miranda

Valar har nu altid gået fint i spænd med Miranda, men de har også kendt hinanden siden barndommen, og de har aldrig rigtig sat spørgsmålstejn ved hinandens opførsel, men accepteret hinanden. Valar har gerne villet hjælpe Miranda lidt med de problemer hun havde omkring Mordrak, den stakkels pige var forelsket i det store brød, men Valar vidste ikke helt hvordan han skulle gribe det an, og pludseligt var det for sent, så var hun gift med en eller anden herremand, og Valar var ikke engang med til hendes bryllup, men det var nu mere herremandens beslutning, så vidt han har hørt.

Iriane

Den smukke elverkvind virkede altid meget tiltrækkende på Valar, men det har hun nok gjort på de fleste mænd, men det var ikke kun hendes smukke udseende og dejlige væsen, men også den måde som hun betragtede ham på, som var noget specielt. Den måde hun rørte ham. Valar så hende ikke røre ved andre på den måde. Men desværre havde hun noget kørende med Arak, men havde det ikke været tilfældet. . .

Valar var dybt forelsket i Iriane, men så sig selv værende lille, grim og splejset, og turde ikke bekende hans følelser for det smukke æteriske væsen hun var.

Iriane har reddet dit liv. Hun slog en varulv ihjel, som var ved at fortære dig.

